Dikkat: Bu e-Kitapçığı görüntü ayarınızı %100'e ayarlayarak okumanız tavsiye edilir.

Sunu

Gönül; Allah ın, gözle görülmeyen bahr-ı ahadiyet âlemidir ve nasıl Allah bir ise gönül de birdir.

Allah, evvelce anlatılanlardan da bildiğimiz gibi, önce tohum olarak insanı yaratmış, bu insan tohumunu kâinat olarak geliştirmiş, o kâinat ağacından da yine insan tohumu meydana getirmiştir.

İnsan kendi kalp aynasına dikkatle nazar ettiğinde kendini görür, ama kalp, gaflet örtüsüyle örtülü olursa, o zaman hiç bir şey görülemez. İnsan, Allah'ı kalbinde bulabilirse mirac etmiş olur.

Bir damla ile denizin terkibi aynı olsa da damlaya deniz demek mümkün değildir. Damla, denize düşerse "deniz" adını alır ama o zaman da damlalığından eser kalmaz.

"Noktanın Sonsuzluğu", tasavvufun temel kavramlarını, derinlemesine açıklayan bir kaynak kitaptır. Lütfi Filiz in yıllar süren sohbetleri, konuşmadaki akıcı üslup korunarak ve dilin anlaşılır olmasına özen gösterilerek derlenmiştir. Dört ciltten oluşan kitabın ikinci cildi İnsan Bedeni, Ruh ve Bedenle İlişkisi, Akıl, Nefs, Huy-Ahlak-Karakter, Aşk-Sevgi, Gönül, İnsanın Yaratılışı, İnsan Hayatı, İnsanın Dünyevi Hayatı, Uhrevî Hayat ve İnsan Terbiyesi konularını içermektedir.

Okuyacaklarınız; söz konusu eserden sizin için seçilenlerdir.

Noktanın Sonsuzluğu -2-

Lütfi Filiz

Düşüncenin Yeni Dünyası
yorumsuz

www.yorumsuz.net.tc

tarafından derlenerek size e-kitapçık olarak sunulmuştur. Kaynak: www.noktaninsonsuzlugu.com

Basım: Eylül 2006

Zamansız-Sonsuz Boyutun kapısını açmak için . . Kozmik Bilinç için . .

Olanların ÖTESİNE gitmek için . . Olanların ardındaki ŞİFRELERİ çözmek için . .

Yayın Listemiz >>> Sayfa ***52…58***

- yorumsuz bildiri -

İnsanlığa gerçekleri anlattığına inandığımız düşünürlerin,
yazarların, aydınlanmışların ilimsel üretimlerini
sizlerle paylaşmaktan başka bir arzumuz yoktur.
Biz bir başka insanı değişim-dönüşüme uğratamayız.
Bizim yapabileceğimiz tek şey;
değişim-dönüşümün meydana gelebileceği,
hoşgörü ve sevginin girebileceği bir alan, bir boşluk yaratmaktır.
Dileğimiz size yararlı olabilmek...
Evreni (algılayamadıklarımız dahil) yöneten ve
farklı adlarla işaret edilen Yüce Gücün,
bu arzumuzu yerine getirmemiz için, önümüzü açık etmesini diliyoruz;
'Eğer bu duanın gerçekleşmesi, bizler ve tüm yaşam adına en iyisi olacaksa...'

Düşüncenin Yeni Dünyası
yorumsuz

www.yorumsuz.net.tc

Noktanın Sonsuzluğu -2-

Lütfi Filiz

Sayfa

Düşüncenin Yeni Dünyası
yorumsuz

www.yorumsuz.net.tc

Sayfa

Noktanın Sonsuzluğu

Maddi Beden - Manevi Beden

İnsanda beden görünen, ruh ise görünmeyen âlem olarak yaratılmıştır. Görünmeyen âleme günümüzde enerji adı verilmektedir. Eskiden Şems-i Mutlak denirdi ve insanın, bu güneşin bir ışın hüzmesinden ibaret olduğu söylenirdi.

Mananın hakimiyeti madde sayesinde belli olur. Bu nedenle, beden; ruh ve aklın kendini gösterebilmesi için gerekli bir kap, bir alet olarak düşünülmelidir. İnsan bu alete iyi bakarsa, o zaman: "Alet yapar, el övünür" atasözü gereğince; ruh da, akıl da kendini daha iyi göstermeye başlar.

Kâinatta genel bir kural olarak: hakikat, hayalde gizlenmiş; hayalse, hakikate perde olmuştur. Hakikat tecelli etmezse, hayal ne kımıldayabilir, ne de konuşabilir. Onun için Hakk, halk ilişkisi aynen, karagöz oyunundaki karagöz oynatıcısı ile karagöz ilişkisine benzer. Hakk perde arkasından kitabını okumazsa, halkın gıkı bile çıkamaz.

Beden, Hakk ın suretidir. Ama onda nefis, yani şehvet de olduğu için, şehvete esir olan beden çok süflidir. Ancak, aynı bedenin, süflilikten kurtulduğu takdirde çok ulvi olduğunu da bilmek gerekir.

Maddi **insan bedeninin kâinattan meydana gelmiş olduğu** kimsenin itiraz edemeyeceği bir gerçektir. Son zamanlarda bu bedende altmış trilyon hücre, yüz bin kilometre kan damarı, ve her kadının yumurtalıklarında kırk bin yumurta hücresi bulunduğu söylenmektedir.

Darwin ve taraftarları, sadece bu bedeni görüp, içteki **nefha-yı İlâhi**'yi gözardı ederek, insanın maymundan geldiğini iddia ederler. Biz ise: bu bedenin, içteki o nefha için bir elbiseden ibaret olduğunu söyleriz. Çünkü, bizi insan yapan şey, ilk yaratılan olarak zikredilen o cevherdir. Gerisi sonradan ve nur olan insan için yaratılmıştır. Darwin'cilerin anlattıkları sadece elbisedir.

"Dünya denilen iki kapılı bir handır bu
Her gelen camesin kor, bir camekândır bu"

diyen, dünyanın; bir ucundan girilip, diğer ucundan çıkılıncaya kadarki süre içinde, girerken bize bir elbise verdiğini, bizim de çıkarken bu elbiseyi asıp, gittiğimizi anlatmak istemiştir.

İnsanların çoğu: "Beden" dendiğinde etten, kemikten yapılmış olanın dışında bir şey düşünemiyor. Halbuki, bedenin gerçeği bu değildir. Bedenimizin, isimlendirilmiş bir mana yönü vardır ki, esas beden budur. Yaptığımız bir hata kalbimizden çıkar mı? Benim çıkmıyor. Onun için de daima: "Allah affetsin" diyorum. Hazret-i Ömer'in: "İki şey var ki, aklımdan hiç gitmiyor. Hatırladıkça, biri için ağlıyor, diğeri için gülüyorum" diyerek anlattığı olaylar bu söylediğimizin delilidir. Kızını diri diri gömüşü, müslüman oluşundan sonra tüm günahları affedildiği halde, bir türlü kalbinden çıkmamıştır.

İnsanın maddi **beden**i ve bu bedenle geçirdiği **yaşam**ı Kur'an'da: "**Gece**" <92-1>,

<93-2> diye geçmektedir. İnsanın karanlık olan kısmı budur. **Ruh** veya canı ise **aydınlık âlem**e aittir. Bedenin de, ulvi ve süfli kısımları vardır. Bunlar göbekle birbirinden ayrılmıştır. Allah, insanları, ulvi taraftan verdiği sütle besleyip, geliştirmektedir.

Bedenin süfli taraflarını atamayız. Çünkü, oradan nesli idame ettiren nur yaratılmakta, yani: "**Karanlıktan nur çıkarır**" <2-257> gerçekleştirilmektedir. Bu sebeple karanlığı da inkâr etmemek, lüzumsuz saymamak lazımdır. Zira o **karanlık, nurunun şiddetinden siyah görünmektedir** ve **Hacer**-**ül Esved** gibi çok değerlidir. Bu yüzden örtme zarureti doğmuştur.

Beden denen bu yapı insanın, Allah tarafından yapılmış esas **kabri**dir. Bunun içinde neler gizlidir neler... Onları gizleyen hicab-ı Kibriya'dır. Kimse kimsenin gönlünden geçenin ne olduğunu bilemez. **İnsan-ı Kâmil** hariç... Çünkü, onun, ilerde göreceğimiz gibi, **sekiz çeşit görüşü** vardır.

Beden denen bu **kabir**de "Bin bir adlı Mehmet" olarak nitelendirilen tüm **esmalar** vardır. **Münkir**, **nekir** melekleri (**Pozitif** ve **negatif**likler) bu bedendedir ve her an insana zıt emirler vermektedir.

Münkir: **İnkâr** eden, **nekir** ise: **Örtülmüş** olan anlamına gelir. Bunlar insanda bulunan iki zıt duygunun ismidir. Nekir bilir, ama örtülü olduğu için kendini gösteremez. Sadece, insanı iyiliğe yöneltir. Münkir ise: adından da anlaşılacağı üzere inkârcı, yani negatiftir. Bu ikisinin çatışması insanı yakıp, kavurur ve cehennemde yaşatır. Kendini bilenlerin şüpheden arınıp, cennete kavuşması, bu iki zıt duygu arasındaki çatışmayı ortadan kaldırmış olmaları nedeniyledir.

İnsan bedeni davul gibidir. Tokmağı vurmadan ses çıkartmaz. Onu, içinden bir

tokmaklayan vardır, ama biz tokmaklayanı göremediğimiz için, davuldan bu ses nasıl çıkıyor diye merak ediyoruz. Doğuşatlar ve ilhamlar, o içten gelen vuruşun sonucudur. Tokmak kuvvetli vurursa insanın konuşmaları bile vecize, yahut şiir şeklinde olur. **İstek, arzu ve duaların amacı**, bu tokmağı harekete geçirmektir.

"Deveye boynun neden eğri diye sormuşlar. Nerem doğru ki diye cevap vermiş" diye bir söz vardır. Burada deve diye nitelendirilen şey dışardan bakıldığında bir sürü eğrilikleri görülen bu bedendir. Ruhu uyanmış olanların bedeni hız kazanacağı için develeri, hecin devesi halini alır.

Bu **sembol**lerin ortaya çıkarılışının nedeni insanları düşünmeye sevk etmek ve uyandırmaya çalışmaktır.

İnsanın: "Vücud-u Mevhube" diye adlandırılan ve kendinin hiç bir dahli olmaksızın, Allah tarafından ona bahşedilmiş olan bu kesif bedeni dışında, bir de; "**Vücud-u Müktesebe**" diye isimlendirilen ve yaşantısı boyunca kendi çabalarıyla meydana getirdiği **latif** bir **ahiret vücudu** vardır. Bu vücudun nasıl oluştuğundan ilerki bahislerde geniş bir şekilde bahsedileceği için burada sadece ismi verilmiştir.

Oluşum ve Devran

İnsan olarak dünyaya gelmeden önce **nurlar âlemi**nde olduğumuzu ve Allah nasip ettiği için bu dünyaya geldiğimizi evvelce anlatılanlardan biliyoruz. "Allah birdir" <112-1> olduğunu biliyoruz, ama O, adeta bir bütünü ikiye ayırmışçasına, insanları erkek ve kadın olarak çift yaratmış ve böylece, **Âdem de gizli** olan **Havva**'yı meydana çıkararak, bunları tıpkı bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerine ayna yapmıştır.

İnsanın meydana gelmesinde **baba sema**, **anne rahmi** ise **toprak** olarak kabul edilir. Anne ile babanın birleşmesi, en üstün yerden, en alta, zemine bir akım oluşması demektir. Bu birleşme **semada** olsaydı **şimşek** olarak kalırdı. **Arzda** olduğu için **insan** halinde kendini göstermiştir.

Mutasavvıfların çoğu, insanın **iki anne**si olduğunu ve bunlardan birinin kendini bu dünyaya getiren anne, diğerinin de öbür dünyaya götürecek olan **mürşid**i olduğunu söylerler. Ancak, bunlara bir **üçüncü anne** olarak **toprak anne**yi de eklemek gerekir. Çünkü, böyle düşünmezsek, "Bundan bin sene önce neredeydik" sorusuna cevap veremeyiz. **Biz, bugün varsak, evvelce de vardık**. Evvelce olmasaydık, bugün de olamazdık. Çünkü, yoktan bir şey var olamaz. Var, sadece vardan olur. O halde: "Velev ki, **sır olarak** bile **var** olsak, neredeydik" dendiğinde, **toprakta** olduğumuz söylenecektir. Bu topraktan **bin bir esma** ile çıkan **gıda**larla beslenip, sonunda **insan hücresi** olarak bu âleme geldik. Yiyecekler kâinattaki her şeyi ihtiva ettiği için, o hücrede de her şey vardır ve her şeyi kendinde toplayan bu hücre insanı meydana getirmiştir. Bu izahat, şişmiş bir balon gibi olan **kâinatın sönüp ufacık bir insan hücresinde toplanışı**nı anlatmak için yeterlidir. O halde, bu iki anneye bir üçüncü anneyi, "Toprak anne"yi de ilave etmek gerekmektedir.

İşin aslına bakılırsa, insanın pek çok annesi vardır, ama bunlardan üçü çok önemli olduğu için biz sadece bunlar üzerinde duruyoruz. Anlatılanları bir kere daha kısaca özetleyecek olursak:

İnsanın **ilk anne**sinin **kâinat** olduğunu söylememiz gerekir. Kâinatta, **baba**lık görevini **sema**, **anne**lik görevini ise **arz** dediğimiz **toprak** yapar. Çünkü, **gök**ten (**Baba**) **yağmur** yağmasa, **toprak**tan (**Anne**) **mahsul** alınamaz.

İkinci anne: Bizi dünyaya getiren dünyevi annedir.

Üçüncü **anne** ise: Bu iki annenin birleştiği nokta olan **Peygamber**'dir. O'nun **kâinat**a ve dolayısıyla hepimize: "**Ümmetim**" yani "**Çocuklarım**" deyişinin ve "Ah ümmetim" diye çırpınışının nedeni budur. Çünkü, bizim ahirete doğuşumuz bu anamız sayesinde olacaktır. Bu doğuşu yapmadan ahirette insan elbisesi giymemiz mümkün değildir.

Kâinattaki her şey gibi, insan da atomlardan, bu atomların insan planına uygun olarak toplanmasından meydana gelmiştir. Toplanma, aleni değil, gizli bir ortamda, yani ana rahminde olmaktadır.

İlk insan oluşumu **toprak** anada, kokmuş bir balçıkta gerçekleşmiştir. Balçığın kokmuş olmasının nedeni, diğer hayvanların ona zarar vermesini ve oraya yaklaşmalarını engellemektir. Bu nedenle esas ana; toprak anadır. Bizi doğuran anamız ise, o toprak ananın özetinden ibarettir.

Eskiler, ana rahmindeki çocukların: "Ben rahatım, beni çıkarmayın" diye direttiğini, meleklerin onları iterek, zorla çıkarttığını ve böylece rahatları bozulduğu ve istemedikleri bir ortama çıktıkları için doğar doğmaz ağladıklarını söylerler. Onların ilk diretmeleri karşısında meleklerin onlara: "Sen burada kandan başka bir şey görmüyorsun, biz seni suları akan ve her tarafı yemyeşil, rengârenk bir ortama çıkartmaya çalışıyoruz" demelerine rağmen, çocukları ikna edip, ortam değiştirmeye razı edemediklerini iddia ederler ki, bu benzetme bizim için de geçerlidir. Bize de: "Bu dünya çok dar, **ahiret çok daha geniş ve güzeldir**" denmesine rağmen, burada kalmayı tercih ediyoruz. Fakat, hayatımızın devamını sağlayan ve kalbimizde dahi geçerliliğini gösteren bir genişleyip, bir daralma veya bir şişip, bir sönme (Uzay bilginlerinin **zig**-**zag** dediği olay) hadisesi değişmez bir kanun olduğundan, çocuk nasıl dünyaya geldiyse, biz de, istemesek bile

öbür dünyaya gideceğiz.

İnsan; insan haline gelebilmek için cemat (Taşlar, madenler), bitki ve hayvan âlemlerinden geçmiştir. Bu geçiş, "**Nefis**" de denen insan **beden**inin oluşabilmesi için şarttır. İnsan nefsine düşkündür, çünkü, nefis bir tavus kuşu gibi, güzeldir. Ama insandaki, onu insan yapan **akıl** dediğimiz unsur, bir **nur**dur ve **Allah ın nefhası**dır.

"Hazret-i Âdem'in toprağı kâinattan alındı" deniyor. Bu söz **beden**i için doğrudur. **Can**ı ise **nefha-yı İlâhi**dir.

Nefha-yı ilâhi, insanda iki türlüdür. Birincisi: **bedenin nefhası**, yani **oksijen**dir. İnsan bedeni oksijensiz yaşayamaz. Oksijeni havadan alır ve karbondioksit olarak yine havaya iade eder. Buna: "**Nefha-yı Rahman**", yahut "Rahmaniyet Nefhası" denir. Bir de "**Nefha-yı Rahim**", yahut "Rahimiyet Nefhası" vardır ki, bunun ne olduğunu biliyorsunuz. İşte, bu **iki nefhanın birleşmesi**: "**Bismillâhirrahmânirrahîym**"dir. Sadece: "Bismillâhirrahmân" veya "Bismillâhirrahîym" denmeyişinin nedeni; insanda, hem **Rahman nefhası**na (bu **beden**le ilgili nefhadır), hem de **Rahim nefhası**na (Bu da **ruh**la ilgili nefhadır) ihtiyaç oluşudur. Bu iki nefha birleşecektir ki, insan meydana gelebilsin.

İnsan vücudu milyarlarca noktacıktan meydana gelmiştir. Amerika'daki bir yazı veya resim, nasıl faks veya televizyon yayınıyla buraya naklediliyorsa, insan da vahidiyetten ahadiyete neşredilip, buradaki alıcı vasıtasıyla ahadiyetten vahidiyete intikal ettirilmekte, yani görülür hale getirilmektedir. Neşriyat ahadiyette olmaktadır. Ahadiyet ise görülmez. Görülen, ahadiyetten neşredilen ışınların kâinattaki yansımasıdır. Bu nedenle ben bir şiirimde: "Kâinat bir ceset ruhu Mevlâna" demiştim. Bu durum, görünen insan bedeni açısından doğrudur. Görünmeyen kısımlar ise İnsan-ı Kâmil'de toplanır ki, o da Allah'ın aynası olan tek bir nurdur. Zaten kâinatın yaratılmasındaki amaç da o tek,

yani vahid olanı oluşturabilmektir.

Vücudumuz anasır-ı erbaadan, yani hava, su, toprak ve ateş olarak bilinen dört unsurdan yaratılırken, Allah, daima kendini zikreden kalbi de içine koymayı ihmal etmemiştir.

Bu unsurlardan dördüncüsü olan ateş, ilk üçünün birleşmesiyle ortaya çıkmaktadır. Çünkü, ateşi meydana getiren, havadaki oksijenin yakıcı özelliğidir. Ateş, oksijen vasıtasıyla oluşmaktadır. Latif âlemin malı olan oksijen, yani hava, alınmadığı takdirde yanma işlemi durmaktadır. O zaman da biz bu kalıp için: "Öldü" diyoruz. Vücut hücrelerimizdeki yanma işlemi, latif olan o oksijen sayesinde olmakta ve vücudumuz normal sıcaklığını idame ettirebilmektedir.

Zamanı gelip, oksijen girişi kesilince yanma durur ve insan ölür. Ölümü takiben beden çürür, parçalanır, moleküllerine ve atomlarına ayrılır, yani enerjiye dönüşür. Böylece, enerjiden gelen beden yine enerji halini almış, yani "Her şey aslına rücu eder" kuralı gerçekleşmiş olur.

Burada, enerjinin toplanması ve bir beden oluşturmasına; "Haşir", bunun tekrar dağılmasına ise: "Neşir" denmiştir. İleride daha geniş olarak anlatacağımız bu haşir, neşir olayını bilenler, size söylediğim "Haşri, neşir burda gördük" mısraının da ne demek olduğunu anlamış olurlar. Bilmeyenler ise, başlarına geldiğinde öğreneceklerdir. Çünkü, bundan kaçış yoktur. Bilenler korkudan kurtulur, selamete çıkıp, İslam olurlar; bilmeyenlerse, karanlıkta kaldıkları için korku içinde: "Ölünce ne olacak" diye sorup, durular. İşte, bilenle, bilmeyenin farkı budur.

İnsandaki haşir neşir veya ölüp dirilme olayı devamlı olarak cereyan etmektedir. Her an

bedendeki hücrelerin bir kısmı ölmekte (Neşrolmakta), buna karşılık alınan gıdalardan yeni hücreler meydana gelmekte, yani haşir gerçekleşmektedir. Eğer bu olay devamlı olmasa ve sadece haşirde kalınsa, biz yiye yiye büyüyüp, birer tepe halini alırdık. Haşir neşir olayının denizlerde görülenine de: "Med - Cezir" (Gel-git) adı verilir. Bu olayın haşr-i kübra ve haşr-i sugra, yahut kıyamet-i kübra ve kıyamet-i sugra diye bilinenini ilerde kıyamet bahsinde anlatacağız.

İnsanın beden hücreleri alınan gıdalarla her an yenilenmekte, eskiyen ve hastalıklı olan hücreler imha edilip, atılırken, onların yerine yeni ve sağlıklı hücreler oluşturulmaktadır. Bu faaliyet hastalıkların iyileşmesinde de etkinliğini göstermektedir.

İnsanın hissettiği yorgunluk ve zindeliğin nedeni, bu hücre değişimleridir. Ölen hücrelerin imhası, örneğin: Kan hücrelerinin dalakta tahribi, bedensel yorgunluğa; yeni oluşan kan hücrelerinin kana verilmesiyse, zindeliğe neden olur. Onun için, yorgunluk: "feyekûn" (Oluverdi) <3-47> , yani dinlenmedir. Ölenlerin yerini yeni hücrelerin alması ise: o feyekûn'dan doğan "kün" (Ol) <3-47> emridir. Bunların ne demek olduğunu daha önce "Ef'al-i İlahi" bahsinde de anlatmış ve "kün"ün "feyekûn"den çıktığını belirtmiştik.

İmha ve yenileme olayı aynı seviyede olmadığından büyüme, gelişme ve ihtiyarlama dediğimiz değişimler ortaya çıkmaktadır. Eğer böyle olmasaydı, insanlar doğdukları şekilde, bebek olarak kalırdı. Büyüme ve yaşlanma olayı; yeni oluşturulan hücrelerin, gidenlerin aynısı olmadığını göstermekte ve devir hadisesinin doğruluğunu ispatlamaktadır.

Her şeyin devri kendine göredir. Bu konuda dünyayı ele alacak olursak: Dünyanın kendi etrafında devretmesine: "Gün", ayın dünya etrafında devretmesine: "Ay", dünyanın güneş etrafında devretmesine ise: "Yıl" dendiğini herkes bilir. Ama bunlara ilaveten bir

de manzumelerin devri vardır. Güneş, çok kimsenin zannettiği gibi sabit değildir. Genel kurala göre onun da hareket etmesi zorunludur. Güneşin hareketini göremeyişimizin nedeni, bizim de aynı manzume içinde bulunmamız ve güneş sistemiyle birlikte bir başka manzume etrafında hareket ediyor olmamızdır.

Her manzume bir âlemdir ve her âlemin de kendine göre bir güneşi, bir ayı ve bir dünyası vardır. Niyazi Hazretlerinin: "Benim bin kamerim, bin güneşim var" deyişinin nedeni budur. Aslında sonsuz güneş ve sonsuz ay vardır ve bunların gerçek sayısını ancak Allah bilir. Çünkü, kendini kendinden başka bilen yoktur. "Hudut ve sayı açısından sonsuz" oluşu sebebiyle, hududu da, sonsuzluğu da Kendi'nindir. Kullar, ancak, Allah'ın kendilerine verdiği kadarını bilebilirler.

İnsanın kendi âlemi kâinattır. Kâinat küçülüp, bir insan halini almıştır. İnsan olmadan önce de, kendindeki her şeyi içinde topladığı, ancak mikroskopla görülebilen bir hücre halindeydi.

Sperm adını verdiğimiz bu hücrelerin yarısı erkek, yarısı dişidir, Bu nedenle, çocuğun cinsiyetini babadan gelen bu spermler tayin eder. Bu gerçeği bilmeyenler, çocukları kız olduğunda suçu karılarının üzerine atarlar ki, bu doğru değildir.

Bugün teknoloji pek çok şeyi kolaylaştırmıştır. Mesela: Kuluçka makineleri yumurtadan civciv çıkması için tavuğun günlerce yumurta üzerinde oturma mecburiyetini ortadan kaldırmıştır. Keza, suni döllenme ve tüp bebek uygulamaları, tıp teknolojisindeki gelişmelerin oldukça çarpıcı örneklerini teşkil etmektedir. Ancak, bunların hepsinde canlı hücre veya yumurta kullanılmaktadır. Yumurtanın ve hücrenin terkibi bilinmesine ve bu terkip dışarda oluşturulabilmesine rağmen, meydana getirilen bu yapıya can verilememektedir. Zira, can vermek Allah'a mahsustur. Bu gerçeği unutmadan modern

teknolojiden istifade etmek ve o teknolojiyi bu esasa göre değerlendirmek lazımdır.

Aynı şekilde, tavuk yumurtasının döllenmiş yumurta olması mecburiyeti de ortadan kaldırılamamıştır. Çünkü, birin meydana çıkabilmesi için ikiye ihtiyaç vardır.

"İkide bir bilindi,
Birde iki silindi"

deyişimizin nedeni budur.

Aslına bakıldığında, o ikinin de Bir'den meydana geldiği görülür. O Bir, müspet ve menfi olarak ikiye ayrılmıştır. Bunu evvelki anlattıklarımızdan biliyoruz. Bu müspet ile menfinin birleşmesi tekrar Bir'i meydana getirmekte ve bu birleşip, ayrışma hayatın sırrını oluşturmaktadır.

İnsanda iyilik, yani müspetlik hakimdir. Onun için insan, bir taraftan her şeyin iyi olmasını isterken, diğer taraftan en aşağı âlemde olması dolayısıyla hayvani arzulardan tamamen âri olamaz. Çünkü, o da kendisidir ve buraya o âlemlerden geçerek gelmiştir.

Her insanın kendine has bir vücut kokusu vardır. Bu koku kâinattan aldıklarının teshike uğramış, ruhlaşmış halinin belirtisidir.

Bedenimiz aldığı gıdaların enerjisinden istifade edip, posasını atar. O posadan da hayvanlar yararlanır. Hayvanlar o posadan alabileceklerini aldıktan sonra geri kalanını, kendilerinden daha iptidai canlıların istifade etmesi için çıkartır. O daha primitif canlılar da alabileceklerini aldıktan sonra, onların çıkarttıklarını toprak alır ve kendine katar. Bu nedenle toprak hazinet-ül esmadır. Hazret-i Şah-ı Velâyet'in Ebu Turab olarak

anılmasının nedeni budur. Çünkü topraktaki hassalar, yani esrar (Sırlar) ona açıklanmıştır.

Bu açıklanma olayı kendi kendine gerçekleşmez. Mutlaka bir izdivacı gerektirir. Bu izdivaç âfakta; gökten yağan yağmurla, enfüsteyse; "Sema-yı Din" denen beyinden bedene nüzul eden düşüncelerin, bedenle izdivacından doğan fikir çocuklarının ortaya çıkmasıyla belli olur. Bizim, "İnsan kâinatın özetidir" derken anlatmak istediklerimize bu da dahildir. Çünkü, kâinat denen şey, gözle görülmeyen küçücük bir insan hücresinin içine sığmıştır. O hücrenin büyüyüp insan halini almasıyla kâinatın düşüncesi, özü insanda ortaya çıkmış oluyor.

Bir santimetreküp insan menisinde milyonlarca sperm olduğunu biliyoruz. Bunların hepsi, hücum edercesine yumurta hücresine yönelir ve adeta o hücrenin kapısını çalarlar, ama kapı bunlardan sadece bir tanesine açılır. O içeri girdikten sonra da kapı hemen kapanır. İşte, döllenme veya fekondasyon dediğimiz olay budur. Geri kalan spermler ne yapar? İçeri girene yardım olsun diye erir ve yok olurlar.

Mikroskop altında hücresel bazda müşahede edilen bu olayın ilahi âlemdeki örneği beşeriyet âlemidir. Dünyada milyonlarca insanın oluşma nedeni, kapıdan içeri alınacak o tek insanı meydana getirebilmektir. Tıpkı spermlerde olduğu gibi... Beşeriyetin geri kalanı ne olur? Toprak olur. O topraktan bitki meydana gelir. O bitkileri hayvanlar yer. Sonuçta, insanların o bitki veya onu yiyen hayvanları yiyerek aldıkları enerjiden yeni bir insan hücresi meydana gelmesine yardım etmiş olur. Bu hücrenin ana rahminde gelişmesiyle de, ağlaya ağlaya dünyaya gelen bir bebek olarak kendini tekrar bu âlemde bulur.

Yaşam Nedir?

Yaşam dediğimiz şey; bir ölüp, bir dirilmeden ibarettir. Buradan ölünüp, oraya doğulur; oradan ölünüp, buraya doğulur. Tek yerde kalınsaydı hayat olmazdı. "O iki denizi birbirine kavuşmak üzere bırakıverdi, aralarında birleşmelerini engelleyen bir berzah vardır" <55-19,20> âyetleri bu iki âlemdeki keyfiyeti anlatmaktadır. Birleşme vuslatta olur. O zaman ikilik ortadan kalkar. Bu Bir, yine ikiye bölünür, tekrar vuslatla birleşir ve hayat böyle devam edip, gider. Bu da değişmez kanunlardan biridir. Kanun, hükmünü tek hücrelilerde de gösterir, çok hücrelilerde de... Hatt bazı iptidai çok hücrelileri ikiye ayırdığımızda yaşamlarının devam ettiği görülebilir ki, bunun örneği toprak solucanlarıdır.

Bedenin Gelişimi

Doğumundan itibaren bedensel fonksiyonlarını inceleyecek olursak görürüz ki: İnsan, önce, bir süre dinlemekle işe başlamaktadır. Bebek, dinlediklerini beyin kasetine yerleştirir ve sonra "Konuş" emrini aldığında, deposunda biriktirdiklerini sırasıyla; önce heceler ve tek tek kelimeler, daha sonra da cümleler halinde çıkartmaya başlar. Bu nedenle sükut Allah'ın ihsanıdır ve kazanç mahallidir. Konuşmaysa, sarf mahallidir. İnsan kazanmadan sarf edemez ki... Durum, ilerde göreceğimiz seyr-i sülûkte de böyledir.

İnsanın yürümesi de aynı şekide gelişir. Çocuk ana rahmindeyken önceleri taş gibi, tamamen hareketsizdir. Sonra bitki gibi, bazı dış etkenlerle kitlesel olarak hareket etmeye başlar. Anneler bunu, karınlarında tekmelenme hissi olarak ifade ederler. Doğumu müteakip hareketlenirler, ama bu hareketleri bilinçsizdir. Bir süre sonra hayvan mertebesine gelip, dört ayak üstünde yürümeye başlarlar. Buna: "Emekleme" denir.

Daha sonra kıyam edip, ayağa kalkar ve insanlığa adım atarlar.

Hareketli çocuklar zeki olurlar. Onların hareketlilikleri, içlerindeki cevherin fazlalığındandır. Bu durum, proton sayısı fazla olan atomlarda hareketliliğin (Fazla sayıdaki elektron hareketinin) fazla oluşuna benzer.

Bedensel âlemlerindeki bu değişimler insanın manevi âlemi için de geçerlidir. Bunu, ilerde, "Sülûk" bahsinde daha geniş bir şekilde anlatacağız.

İnsan bedeni göbek ile ikiye ayrılmıştır. Çocuk, anne rahminde göbek bağı vasıtasıyla kanla beslenip, gelişir. Doğumdan sonra rahmet şefkate dönüştüğünden, bu kez beslenme kanla değil, sütle olmaya başlar. Belirli bir yaştan sonra sütten de kesilir ve kendi gıdasını kâinattan kendisi çıkartarak hayatını devam ettirir. Bu durum el tutanlar için de böyledir ve ilerde Mürit bahsinde geniş olarak anlatılacaktır.

İnsanda, on iki tane burç vardır. Bunlardan yedisi kafada, ikisi göğüste, biri terazinin denge noktası olan göbekte, ikisi de genital bölgelerde, yani aşağıdadır. Göbek, ulvi ve süfli, yahut aydınlık ve karanlık bölgelerin birleştiği noktadır. Aslında o karanlık dediğimiz kısımlar da insan neslinin devamlılığını sağladığı için nur-u esvettir. Ben bu konulara pek girmek istemiyorum. Çünkü yanlış anlamalara neden olabiliyor. Nitekim, bu konularla uğraşanlar arasında istismar edilenler olduğu malumdur.

Zira alt kısım karanlık olduğu için yabancıya açılmaz, onu ancak ehli açabilir. Ehil haline gelmek için de nikâh şarttır.

İnsanın tüm hücreleri her yedi yılda bir tamamen değişir ve yenilenir. Bu nedenle insana yedi yaşına kadar mükellefiyet verilmemiştir. İnsan, on dört yaşından itibaren bir başka devreye girer ve bu devreleri her yedi yılda bir değişir.

Bedensel İhtiyaçlar

Her yediğimiz şey topraktan alınmadır ve bu nedenle bedenin hammaddesidir. İnsan, kâinattaki her şeyden meydana gelmiş olduğu için, azar azar da olsa her şeyi yemelidir. Bu yapılmadığı takdirde tek taraflı beslenmeden bahsedilir ki, bu da insanda beslenme bozukluğu yaratmak suretiyle bedeni ölüme götürür. Böyle bir durumla karşılaşmamak için çeşitli gıdalar alarak beslenmek gerekir.

Allah, insanı ana karnında kanla, çocukken de sütle beslemiştir. İnsan yaşlandıkça çocuklaştığına göre ileri yaşlarda, gençlik çağlarındaki beslenme alışkanlıklarından vazgeçip, hafif gıdalara daha fazla itibar etmek zorundadır.

Maaş: Maişeti temin eden para demektir. İnsan, önce bedenine bakacak, yani işe akl-ı maaş ile başlayacaktır ki, gerisini getirebilsin.

İnsan vücudunun, beslenebilmek için tıpkı bir makine gibi yağlanmaya, yani yağa da ihtiyacı vardır. Ama nasıl makine yağsız çalışmaz denip, yağ fıçısına batırılmıyor, yahut yağ içinde yüzdürülmüyorsa, insan da gıdası ile alacağı yağ miktarını iyi ayarlamak zorundadır.

Mana âlemindeki şaraben tahura, madde âleminde üzümde tecelli ettiği için, vücut

ancak bununla, yani glikozla beslenebilmekte ve sadece glikozu yakıp, onun enerjisinden istifade edebilmekte; tıpkı her sevgiyi aşka çevirdiği gibi, her gıdayı glikoza çevirerek kullanmaktadır. Diğer gıdalar, yani proteinler ve yağlar da önce karaciğerde glikoza dönüştürülmekte, sonra yakılabilmektedir.

İslamiyetin ilk devirlerinde, diğer dinlerde olduğu gibi, şarabın serbest bırakılmış olmasının nedeni budur. Ancak, içmesini bilemeyince yavaş yavaş kısıtlamalar getirilmiş ve sonunda tamamen yasaklanmıştır. Fakat, bu yasaklama insan vücudunun alkol almaması demek değildir. Çünkü, vücut her meyveden alkol almaktadır.

Alkol olarak içip, keyif aldığımız şey aslında, şaraben tahuranın suyunun suyunun suyu sayılabilir. Bu kadar sulandırılmış olan şarap insanı bu derece sarhoş edebiliyorsa, bundan kat be kat etkin olan şaraben tahuranın ne hale getireceğini tahmin etmek herhalde pek zor olmasa gerektir. Ama, bu iki sarhoşluk arasında bir fark vardır. Alkol, bu dünyanın malı olduğu için şaraben tahura etkisi göstermez. Çünkü şaraben tahura, insanın beyin hücrelerini açıp, zekâsını arttırarak insanı sarhoş ettiği halde, bu âlemin alkolü bunun tersini yapmaktadır.

Bedene Bakma Zorunluluğu

İnsan "Âdem oğullarına mükerremiyet verdik" <17-70> gereğince mükerremdir. Kerim olan bu emanete, yani bedenimize iyi bakmazsak emanete hıyanet etmiş oluruz ki, bu durumda; "Allah hainleri sevmez" <8-58> âyeti nedeniyle Allah'ın bizi sevmesini bekleyemeyiz. O halde insanın ilk yapması gereken şey; bedenini her türlü alışkanlığın esaretinden kurtarmak olmalıdır.

Belirli bir tasavvufi eğitim almış insan nazarında her şey Hakk'tır. Bu durumda: "Neden

bazı şeyler yasaklanmıştır” sorusu insanın aklına takılır. Bunun nedeni çok basittir. Çünkü, nehy edilenlerin (Yasaklananların) hepsi insan bedeni için zararlı olan şeylerdir.

Allah’ın hiç bir şeye ihtiyacı yoktur. Kendinden başka şeylere muhtaç olan insandır, insan bedenidir. Kişi, bedenine iyi bakarsa sağlıklı yaşar. Aksi halde sıkıntıyı çekecek olan yine kendisidir. Çünkü, sağlık olmazsa, saadet olamaz. Sıhhatin de maddisi ve manevisi vardır. Maddi sıhhatin ön planda tutulmasında fayda vardır. Maddi sağlığın olmadığı yerde manevi sağlıktan bahsedilemeyeceği için biz daima: “İnsan önce bedenine bakmalıdır” diyoruz. Zira beden, emanet-i İlâhi olan ruhun muhafazasıdır. Beden sağlıklı olmadığı takdirde, insanda ne din kalır, ne diyanet, ne de dünya... Peygamberimiz’in: “İlim ikidir. Önce beden ilmi, sonra din ilmi” buyurmasının sebebi de budur.

İnsanın bir mektup, bedenin ise bunun zarfı olduğundan evvelce bahsetmiştik. Gerek mektup, gerekse zarf, ikisi de kâğıttan yapılır, ama görevleri farklıdır. Mektubu koruyabilmek için zarfa iyi bakmak gerekir. Zarfı yırtıp açan, mektubu ve mektupta yazılanları meydana çıkarır. O zaman mektubun gizliliği kalmaz. Okuyanlar arasında muhtevasını beğenenler olabileceği gibi, beğenmeyenler, hatt beğenmediği için yırtıp atmak isteyenler de olur. Onun için zarfı iyi korumak lazımdır.

İnsan, gençliğinde bazı aşırılıklara ve bedenine zarar verecek işlere bulaşmış olabilir ama bunlardan mümkün olduğunca çabuk vazgeçmelidir. Aksi halde, emanete hıyanet bahis konusu olur ki, Allah: “Allah hainleri sevmez” <8-58> olduğu için, bu doğru bir davranış değildir.

İnsan bedeninin muhafızlarının başında ağız gelir. Oradan geçenlere dikkat edilmezse, emanet olarak verilmiş bu beden elden gidiverir.

Gençlik çağlarında alınan gıdanın biraz fazla olması mahzurlu değildir. Ama, büyüme çağı durduktan sonra insan gıdasına dikkat etmek zorundadır. Hele hele yaşlılıkta, daha da dikkatli olmak gerekir. Halk arasında: "Can boğazdan gelir" diye bir söz vardır. Doğrudur, ama boğazdan gelen canın boğazdan çıktığının unutulmaması şartıyla...

Bu nedenle, bedene bakmanın bir yolu; hastalık halleri dışında ve sağlıklı olunduğu devrede, bedenin hayvansal taraflarını azaltmak için biraz az hayvansal gıda almaktır. Çünkü, insanın önemli olan tarafı maddi bedeni değil, manevi beden dediğimiz gerçek vücudu, yani düşünce âlemidir. Onun için, insanın biraz az yemesinde fayda vardır. Böyle yapmak, en azından hazımsızlık problemini ortadan kaldırır. Her ne kadar tıpta hazmın ağızda başladığından bahsediliryorsa da, esas hazım gözde başlar. Çünkü, güzel bir sofranın görülmesi derhal, tükrük salgısı başta olmak üzere, tüm hazım salgılarının artmasına sebep olur. Bu da hazmın gözde başladığının delilidir.

Her insan kendinden mesul olduğu için kendini bilip, ona göre hareket etmelidir. "Sultan Aziz bir oturuşta bir koyunu yermiş" diyerek, aynı şeyi ben de yapmaya kalkarsam, ya patlarım veya yarıda pes etmek zorunda kalırım.

Lokma deyip de geçmemek lazımdır. Çünkü, lokma namazdır. Lokma olmadı mı, beden olmaz. Beden olmadığındaysa, ne hayat olabilir, ne de namaz... Bedenin insana emanet edilişi ve bu emaneti koruma emrinin verilişi boşuna değildir.

Bu sebeple, bedeni küçümsememek lazımdır, çünkü, dağların, taşların dayanamadığı zati tecelliye dayanabilen yegâne yapı o bedendir.

Kuvvetlenmekten gaye, dayanma gücünü arttırabilmektir. İnsan, görse de, görmese de emanet Allah'ındır. Allah: "Hiç kör ile gören eşit olur mu" <6-50> demekle, gören ve

görmeyenin eşit olamayacağını ifade etmiştir.

İnsanın, sağlıklı olabilmek için, helal lokma ile beslenmesi lazımdır. Kara para ile alınıp, yenen şeyler, insanın içinde kara bir duman halinden sonra ateş olup, yiyenin içini kavurur. Çünkü, insanın manevi hastalığını giderecek ilaçlar da, madde olarak vücuda girdikten sonra enerji haline dönüştürülmektedir.

İnsan, beslenmesini bilmez ve harcayabileceğinden fazla kalori alırsa, (Özellikle de karbonhidrat şeklinde) karaciğer bunları yağ haline getirip, vücudun az hareketli olan karın, kalça, bel gibi kısımlarında, adeta kışlık gıda stoku gibi biriktirir. Mafsal gibi hareketli kısımlarda yenilenme fazla olduğu için yağ birikmez. Çünkü, hareketli yerler, hata kabul etmeyen vücut bölümleridir. “Hareket devaların başıdır” sözü bunu anlatmak için söylenmiştir. Vücutta biriktirilen yağlar, insanın gıda bulamadığı zamanlarda işe yarar. Bu durumda, beden bu stokları kullanarak enerji açığını kapatır.

Emanet olduğu için bedene iyi bakmak, emanete hiyanet etmemek gerekir. Neden? Çünkü, bedende Beytullah vardır ve bu, Kâbe gibi kul yapısı değil, bizzat Allah yapısıdır.

Allah, merhametini kullarına da vermiş olduğu halde, insanlar çok kere kendilerine merhamet etmez ve Allah tarafından kendilerine sun-u İlâhi olarak bahşedilmiş bedenlerine iyi bakmayıp, onu harap eder, böylece de, emanete hıyanet etmiş olurlar. Hatt pek çoğu, bedenin Allah’ın eseri olduğunu dahi inkâr edip, bu büyük eseri küçümsercesine: “Bunu tabiat yarattı” demeyi marifet sayarlar. Bunun nedeni; böyle düşünenlerin tabiattan öteyi zevk edememeleri, ve tabiat kanunlarını kimin koymuş olduğunu anlayamamış olmalarıdır. Anlayabilmek için hidayete ermek gerekir.

Vücudun Korunma Mekanizmaları ve Hastalık

Bedeni, insanın gerçek varlığı olan ruhun elbisesi olarak nitelendirmek mümkündür. Bu elbisenin eskimesine: "Hastalık", eskiyen yerlerine konan yamalara: "İlaç", yamama işini yapan terziye de: "Doktor" demek yanlış olmayacaktır.

Beden elbisesi iyice eskiyince, terzi ne kadar usta, yama ne kadar bol olursa olsun, yama tutmaz ve kullanılamaz olur ki, buna da: "Ölüm" diyoruz. Ama, şunu hiç bir zaman unutmamak lazımdır ki, insana: "Geri dön" emri gelmeden ölüm denen olay gerçekleşemez.

Bu anlattıklarımızı Mevlâna, Mesnevi'de bir kocakarı hikâyesiyle anlatmıştır. Hikâyeye göre: Eski bir evde oturan yaşlı kocakarının evi bir yağmurda akmaya başlar. Kadın bir tamirci bulup, çatıyı aktartır. Bir süre sonra duvarından bir çatırtı duyulur. Yine bir tamirci bulunup, oraya bir destek konur. Sonra yine bir başka yerden bir başka çatırtı duyulur. Yine tamirci çağırılır. Bu durum bir kaç kez daha tekrarlandıktan sonra, bir gün şiddetli ve ters taraftan esen bir rüzgâr evi yerlebir ediverir.

İşte, insan bedeni de bu kocakarının evi gibidir. Hastalık, ilaç, ameliyat derken, bir ecel rüzgârı onu toptan götürüverir.

Allah, insanı hasta yaratmamış, hastalık istidadı ile yaratmıştır. İnsanı hasta eden ef'alidir. Kendini korumayan hastalanır.

Çiftçiler, berekettir diye kar yağışını severler. Çünkü kar, toprağın ve tohumun üstünü örterek, onları yavaş yavaş suya doyurur. Karın, mikrop kırıcı bir etkisi de olduğu için, çok kar yağan memleketlerde ve karın çok olduğu mevsimlerde nezle, grip gibi

hasalıklara pek sık rastlanmaz.

Hastalık insan için dertir diye algılanır. Ama, Allah bu derdi kullarına kendini hatırlatmak için merhametinden verir. Çünkü, insan, sağlığı ve refahı yerinde olduğu sürece Allah'ı pek anmaz. Allah, ufak bir dert verip, insana kendini hatırlattıktan sonra, o derdin devasını da verir.

İnsan vücudu saate benzer. Sıcak, soğuk ve ani hava basıncı değişikliklerinden etkilenir. İnsanların da, saatler gibi bu etkenlerle ayarı bozulur. Bozulan, yani hastalanan bir vücudun düzelmesi için akla ve ilme ihtiyaç vardır.

Her şey Allah'tandır. Biz, burada kulluk vasfında ve ikilik âlemindeyiz. Her türlü belâ insan içindir. Çünkü, Kur'an'da: "Biz emaneti semalara, arza ve dağlara teklif ettik, onlar yüklenmekten ürküp, telaşlandılar, ve insan yüklendi" <33-72> denmekle, insanın her türlü sıkıntıya direnip, dayanacağı anlatılmaktadır. Bunun anlamı şudur:

Çevremizde milyonlarca, gözle görülmeyen, mikrop adı verilen canlı bulunmaktadır ve biz her an bunlarla temas halindeyiz. Bunların bir miktarını da devamlı olarak vücudumuza almaktayız. Ama, Allah öyle bir sistem kurmuş ki, vücudumuz, o aldığımız mikroplarla bir taraftan mücadele ederken, diğer taraftan da kendini onlara bağışık duruma getiren antikorlar üretmektedir. Buna biz: "Aşılanma" diyoruz ve çoğumuz, ağız, burun veya ciltten vücudumuza giren pek çok mikroba karşı bağışıklık kazanmış durumdayız.

Bağışıklık; vücudumuza dışardan gelen mikrop adlı misafirlerin tanımasını ve onların faydalı mı, zararlı mı olduğunun anlaşılmasını sağlar. Evvelce karşılaşılmayan değişik bir mikrop alındığında, vücut onun dost mu, düşman mı olduğunu anlamakta tereddüt eder. Bu kararsızlık ve tanıyamama, yani bağışıklık olmaması, mikropla mücadeleyi bir süre

durdurur ki, bu da hastalığa yol açar.

Vücuda giren mikropların faydalı, yani dost olanları da vardır. Bunlara örnek olarak; sütü yoğurt haline getiren mayadaki mikropları gösterebiliriz.

İnsan vücudu zararlı mikropları hemen muhasara altına alır. Mesela: Kolumuzda bir çıban çıksa, koltuğumuzun altında bir beze meydana gelir. Bu beze dediğimiz şey, vücudun kendini korumak için oluşturduğu bir kaledir. O beze veya bezeler mikropları tutup, onların kana karışmasını ve tüm vücudu işgal etmesini engellemeye çalışır. Ama, engelleyemediği zaman doktora müracaat etmek lazımdır.

Hastalık insan için bir arazdır. Gölge gibidir, geçicidir. Bazı hastalıklar çabuk geçer, bazıları uzun süre devam eder. Hatt insanı öldürebilenleri bile vardır. Ama, insanla birlikte gitmeyeceği için, kişi ölse bile hastalık burada kalmaya mahkûmdur.

İnsanın bedeni de bir arazdır. Çünkü, esas olan o beden değil, bedenin içindekidir. İnsanın özünde hastalık olmaz, çünkü, öz cevherdir. Hastalık özde değil, araz durumunda olan bedende veya düşüncede olur. Onun için insanın tüm hastalıkları maddi değildir. Bu maddi hastalıkların yanında bir de manevi olanları vardır. Bunlara örnek olarak halk arasında delilik diye nitelendirilen rahatsızlıkları ve hallusinasyonları gösterebiliriz.

Allah insanı, bedensel kapasite itibariyle, belirli frekanslar arasında cereyan eden olayları algılayabilecek bir yapıda yaratmıştır. Bu frekans hudutları aşıldığında, aşanlar anormal olarak kabul edilir ve “Deli” diye nitelendirilir. Ama tabii bu hudutlar Allah’ı bağlamayacaktır.

Hallusinasyon ise: "İnsanın iç âlemindeki olayların dış âlemde müşahede edilmesidir" diye tarif edilebilir. Hallusinasyonlar tıpkı rüyalara benzer. Rüyadan farkı, uykuda değil uyanıkken görülmesidir. Olay: kişinin, hayalindekini karşısında, yahut dışında görmesinden başka bir şey değildir. Nasıl insana rüyasında bir şeyler yaptırılıyor, veya bir şeyler yedirilip, içiriliyorsa; hallusinasyonda da aynı şeyler kişi uyanıkken yaptırılmaktadır.

İnsan vücudu; doktoru, eczacısı, eczanesi kendinde olan bir yapıya sahiptir. Pek çok hastalığın tedavisini bu vücut yaptığı için, hastalıkların çoğu kendi kendine geçer. Bu yolla geçmeyen hastalıklar için dışardan yardım gerekir ki, bunun için de doktora gidilir. O halde esas doktor bâtınîdir ve içeridedir. Dışardaki doktorlar bunun yansımasından oluşmuşlardır. Ancak bu dışardakileri de inkâr etmemek lazımdır, çünkü, onlar aslın temsilcisidir.

Bazılarının: "Bana Allah bakar, doktor gerekmez" demesi ham bir hayalden başka bir şey değildir. Bu sözü söylemeleri de Allah'ı bilmediklerini gösterir. Çünkü, doktor bir anlamda: "Ben size şah damarınızdan daha yakınım" <50-16> Diyen'in hüvezzahir esmasından gayrı değildir. Bize o doktor vasıtasıyla bakıp, şifa veren ve onu derde deva için halk edip, Lokmanlık vermiş olan yine Allah'tır. Allah böylece, dıştan doktorun verdiği ilaçlarla, içten de kendi yardımıyla kulunu tedavi eder.

Lokmanlık diye nitelendirilen şey; Allah'ın Lokman'a verdiği tıp bilgisidir.

Ama bu bilgi, Lokman Hekim'i ölümden kurtaramamıştır. Lokman Hekim tüm hastalıkların devasını ve eczaların özelliklerini bildiği halde, kendisi dizanteriden ölmüştür. Bu hastalığa yakalandığında öğrencileri, her ilacın özelliklerini bildiği halde, kendini niçin tedavi etmediğini sorduklarında: Lokman Hekim, ilacı suya atıp, onun suyu katı bir

madde haline getirdiğini gösterdikten sonra: “Siz ilacın etkilediğini zannediyorsunuz, ama o ilacın etkisi, ona o emri verendendir. Esmasını alıverdiği anda o ilacın etkisi kalmaz” diyerek, işin aslını anlatmıştır. Sonra kendisi de ilacı almış, ama ilaç onu etkilememiş, neticede ölmüştür.

İlaçların etkisi kişiden kişiye değişir. Bir insana iyi gelen bir ilaç bir başka kişide, velev ki hastalıkları aynı bile olsa, aynı etkiyi göstermeyebilir. Birini iyileştiren, bir diğerini iyileştirmeyebilir, hatt ona zararlı olabilir. Onun için rastgele ilaç almaktan kaçınmak lazımdır.

Bugün pek çok hastalık vardır ki, daha doktorlar bile ne olduğunu bilmemektedir. Aynı şekilde daha laboratuvara girmemiş ve etkisi tespit edilmemiş nice ilaçlar vardır. Bunların pek çoğunu da, bizim haberimiz bile olmadan beyin ve karaciğer adını verdiğimiz laboratuvarlarımız imal edip, bedenimizin istifadesine sunmaktadır.

Yeni bir hastalık çıktığında herkes şaşırıyor. Bugün herkesin adını bilip, tedavisini bilmediği iki hastalık vardır. Bunlardan biri vücut hücrelerindeki itidalin bozulması sonucu oluşan kanser, diğeri AİDS’tir. Allah, bunların da devasını verecektir. Çünkü, O: “Ben devası olmayan hastalık vermedim” demektedir. Ancak, çarelerinin bulunması için biraz zaman geçecektir.

Zaten bu hastalıklar, her ne kadar Allah’ın insanlara verdiği bir ceza olarak nitelendirilse de, aslında, insanlığı felaketten korumak için Allah’ın merhametinden verdiği, birer uyarı olarak düşünülmelidir.

Her hastalık bize sağlığımızın değerini bilmemiz için birer derstir. Bu dersler olmasa, biz hep sağlıklı kalacağımızı düşünüp, şükründen uzaklaşır ve Allah lafzını unutuveririz. Ama

hastalığa yakalanınca, sabaha kadar “Allah Allah” diye inleyip O’nu hatırlayıveriyoruz. O da, böylece, bağırta bağırta bize Kendi’ni hatırlatıyor.

Allah, insanların hayvanca değil, insanca bir hayat sürmelerini sağlamak için kurallar koymuştur. İnsanlar bu kurallara uymayıp, hayvan gibi yaşamakta ısrar edince, bu kez karşılarına AİDS denen hastalığı çıkartmıştır. Bazıları bunun virütik, yahut anormal proteinden kaynaklanan bir hastalık olduğunu söyleyecektir. Doğrudur, ama, o etkeni yaratan Allah değil midir?

Her davranışın mükâfatını da, mücazatını da verecek olan Allah’tır. İşte, insanın hayvanca yaşamakta ısrarının cezası bu AİDS olmuştur. Bir süre sonra bunun çaresi bulunacaktır. Ama, o zamana kadar da insanlar, seks konusunda insanca hareket etmeyi öğrenmiş ve benimsemiş olacaklardır. Nitekim, bugün çok kimse hastalığa yakalanma korkusundan dolayı atipik ilişkilerden uzaklaşmakta ve doğru olan eski evlilik yöntemine dönmektedir.

AİDSin kanla bulaşması bile, insanların, kötülüklerden korunmak için dikkatli olması ve zararlı kimselerden uzaklaşması gerektiğini gösterir.

Doğuştan gelen bedensel rahatsızlıklar ve anomaliler genetik hatalardan kaynaklanır. Burada akraba evliliği yapmak gibi hatalı düşüncelerin temessülü (Bir şekle bürünüp, görünmesi) rol oynamaktadır. Normal bir bedenle yaşayanların, daima, kendilerini noksansız ve kusursuz yarattığı için Allah’a şükretmeleri gerekir.

Dünya da, şehirler de, bedenimiz de her an yıkılıp, yapılmaktadır. Şehirlerdeki yıkılıp, yapılmaları görüyoruz. Kendi bedenimizdekileriyse göremiyoruz. Vücudumuzdaki tüm kan hücreleri, her yüz yirmi günde bir tamamen yenilenmektedir. Kâinatın özeti

olduğuna göre, insan vücudunda ne kadar hücre değişiyorsa, kâinatta da o kadar yıldız değişiyor ve ölenlerinin yerine yenileri meydana geliyor demektir.

Bu değişim ve hücre yenilenmesi, neden aklımıza yeni şeyler getirip, eskileri götürmüyor? Çünkü, O'nun güneşinin hüzmeleri hep oraya vurup durmaktadır da ondan. Bu da gösteriyor ki: iş bizde değil, Allah'tadır. Zaten, baki olan da; o görünmeyendir. Çünkü, mana O'dur. Burada akla: "Madde O'nun değil midir" sorusu takılacaktır. Madde, O'nun evidir ve kendini oradan gösterecektir. Çünkü: "Kalb-i mümin Beytullah"tır.

İnsan bedensel bakımdan zayıf veya şişman olabilir. Şişmanlar fazla üşümez. Genelde zayıf kimseler daha fazla üşürler. Şişmanlarda kömür yerine geçen yakıt, yani yağ daha fazladır. Yağın, kanın oksijeniyle yanması sonucu ortaya çıkan enerji sayesinde insanın vücut ısısı sabit tutulur. Yakıt fazla verilmişse, enerji fazlalaşır ve insan terlemeye başlar. Çünkü, terleme vücudu soğutma yöntemlerinin başında gelir. Tıpkı terleyen testinin içindeki suyu soğuk tutması gibi...

Alınan gıdalardaki enerji fazla geldiğinde vücut bu fazla enerjiyi, gereğinde kullanmak üzere yağ haline çevirir ve depo eder. Gerektiğinde de o depodan alır ve yine enerji haline çevirerek kullanır. Bu çevirme işini yapan organ karaciğerdir. Enerji kuvvet demektir. Kuvvetin karşılığı ise melektir.

Aşırı şişmanlık gibi, aşırı zayıflık da iyi değildir. İnsan her konuda olduğu gibi bu konuda da: "İşlerin en hayırlısı vasat olanıdır" prensibini benimsemelidir. Ayrıca, fazla kiloların kısa zamanda verilmesi de doğru değildir. Zayıflama yavaş yavaş olmalıdır.

Yaşlılık ve Ölüm

Her insanda tüm azalar vardır. İnsan gelişirken bu azalardan bir kısmı daha fazla, bir kısmıysa daha az gelişir. Bu durum yaşlanmada da aynıdır ve her insanın bir uzvu, diğer uzuvlarından daha fazla ve daha hızlı yaşlanır. Onun için kimi insan beyninin, kimisi kalbinin, kimi de böbrek veya midesinin daha erken yaşlanmasından şikâyet eder. Çoğunun ölüm nedeni de bu şikâyetçi olduğu organına ait bir hastalıktır.

Genelde, bedeni ihtiyarlatan kafanın ihtiyarlamasıdır. Kafası genç olanın bedeni kolay kolay ihtiyarlamaz. Kafanın genç kalabilmesi; iyi düşüncelerle dolu, yani cennette olmasını gerektirir. Zaten, Allah'ı bilen cennet-i irfandadır.

İnsan öldüğünde canının nereye gittiğini, ehl-i şeriat dahil kimse sormamaktadır. Bu konu Kur'an'da: "de ki: biz Allah'tan geldik ve sonunda O'na döneceğiz" <2-156> âyetiyle belirtilmiştir. Bu durumun ne demek olduğunu bir şiirimde: "On sekiz bin âlem kâmil insandır" mısraı ile açıklamıştım. Hepimiz insandan geldik ve yine insanda toplanacağız. Bunun böyle olduğunu Kur'an: "Allah ve melekleri peygamber'e salât ederler. Ey iman edenler ona salât edin, selâm verin ve teslim olun" <33-56> diyerek tasdik etmektedir. Buradaki: "ey el tutup inananlar" demektir.

Beden Organları

Her şeyin olduğu gibi, organların da bir maddi, bir de manevi yönü vardır. Maddi olan organ değiştirilebilir. Fakat organın manevi vechesi değişmez. Nitekim günümüzde kalp, karaciğer böbrek başta olmak üzere pek çok organ değiştirilmekte, ama bu değişiklikler kişinin manevi yapısında, yani kişiliğini oluşturan düşünce sisteminde değişikliğe neden

olmamaktadır.

Organ bağışının doğru olup, olmadığı münakaşa edilmektedir. Bu münakaşa; vücudun bir bütün, bizlerin de o bütünün birer parçası olduğumuzun bilinmemesinden kaynaklanmaktadır.

Biz, madem ki, o vücudun birer parçasıyız; ha ölüp, toprak altına konmuş ve onun toprak adı verilen bölümüne dahil olmuşuz, ha bir veya bir kaç organımızı bir başka kişiye vererek, aynı vücudun bir başka parçasına dahil olmuşuz, hiç bir şey fark etmeyecektir. Onun için organ nakli ve bağışının hiç bir mahzuru yoktur. Hatt, o bağışlanan organ, daha kestirme yoldan dünyaya dönmüş olacağı için memnun bile olacaktır.

Altmış yaşımı geçtiğim için benim organ bağışımı kabul etmediler, ama şahsen gençlerin bağışta bulunmalarına taraftarım.

İnsanda, hayat için olmazsa olmaz durumda olan beş organ olduğunu, bunların kalp, beyin, kan, karaciğer ve böbrekler olduğunu evvelce belirtmiş ve bu beş organın hazerat-ı hamse-i ilâhi'ye tekabül ettiğini yazmıştık.

Allah, kâinat ve ilâhi mertebelerden bahsederken anlattığımız iç ve dış meselesi, insan bedeni için de geçerlidir. İnsanda vücudu besleyen atardamarlar derinden, artıkları toplayan toplardamarlar ise yüzeysel olarak geçer. Zaten görünen de bu toplardamarlardır.

Hiç bir beden fonksiyonu insanın kendi elinde değildir. Buna insanın görüp, işitmesi de dahildir. İnsanın öyle zamanları olur ki kulağı bazı şeyleri iyi duymaz olur, ama bazen de

öyle olur ki, iyi duymayan kulak normal işitir oluverir. Ben bunu kendimden biliyorum. Kulaklarım biraz ağırlaştı, ama bazen çok iyi duyuyorum, bazen de hiç duymuyorum. Bu da benim elimde olan bir şey değil...

Cilt

İnsan ağacının kabuğu mesabesindedir (durumundadır). En fazla etkilendiği tabii şey güneştir. Bu, içteki güneş de olabilir, dıştaki güneş de... Ama hangisi olursa olsun, etkisi, lekeler şeklinde belli olur.

Dıştaki güneşin leke yapmasının nedeni; sıcaktan oluşan ter habbeciklerinin ışığı kırması veya bir kısmının mercek etkisi yaparak ışığın şiddetini arttırmasıdır.

İçteki güneş ise sıkıntı güneşidir. Bu da yakıcıdır ve sonuçta lekeler oluşmasına neden olur.

Şems-i mutlak ve şems-i mukayyet diye adlandırılan iki güneşin ciltteki etkileri bunlardır.

Yüz

İnsanın yüzü cemalullahtır ve Allah'ın insana verdiği kitabın ön sayfası, yani Fatiha'sıdır. Fatiha güzel olmazsa, göz ondan nasibini alamaz. Bazıları: "İçi güzel olsun yeter" derler. Evet. doğrudur, ama herkes içe bakmasını bilemeyeceği için insanın içinin de, dışının da güzel olması istenir ki, herkes ondan hoşlansın.

"Allah güzeldir ve güzeli sever" sözünün halk arasındaki karşılığı: "Güzele bakmak

sevaptır” deyimidir. Ama biz güzeli bilmediğimiz için güzelin suretine bakıyor ve o suret bozulunca, güzel yerinde durduğu halde, onu tanıyamıyor ve güzelliği gitti diye ondan kaçmaya başlıyoruz.

İnsanın bedensel güzelliği; ayın, on dördündeki parlaklığına benzer ve geçicidir. Allah’ın güzelliği ise kalıcı olduğundan, dışa değil, daima o iç güzelliğe bakmak gerekir. Buna da: “Mecazdan geçip, hakikate gelmek” denir.

Onun için insan, hiç bir zaman güzelliğine güvenmemelidir. Çünkü güzellik, onun görünüşüne o güzelliği verenindir. Kişinin: “Güzelim” dediği şeyin aslı topraktır ve sonunda yine toprak olacaktır. O toprağı hayattayken güzel gösteren, ona yansıyandır. Biz, O’nu bilmediğimiz için aksine güzel diyoruz.

Biz, güzellik diye hayale tapıyoruz. Taptığımız bir gölgeden başka bir şey değildir. Eğer bilinçlenir de, o güzelliği yapana taparsak, o zaman gölge silinir ve o gölgede, asla tapmış oluruz.

“Hakk görüşüyle baksan vech-i hasene
Yazılır defter-i a’maline bin bir hasene”

beytinin anlamı budur.

Bu anlattıklarımızın en güzel ispatı; sevgilisi ölen kişinin onu gömmesidir. Sevileni, canlıyken sevdirip, güzel gösteren Allah’ın nurudur. O nur da kendinden ayrı olmadığı için, resme değil, ressama yönelmek ve ressamı istemek lazımdır.

Gözler

Gözler insanın içinin aynasıdır. Böyle olduğu bilindiği için, doktorlar önce hastanın gözüne bakarlar. Balıkların bile tazeliği gözlerinden anlaşılır. Halk arasında: “Gözler konuşur” diye bir söz vardır ve bu, anlayanlar için doğrudur.

Göz bir pencereden ibarettir. O pencereden girenler beyinde şekillenip, renklenir. Pencere kapanır, beyne nakil yollarında veya beynin algılama merkezinde bir arıza olursa, göz yine mevcut olduğu halde, görme fonksiyonu kaybolur ve biz bir şey göremez oluruz.

Gözün aldanma ve aldatma ihtimali daha fazla olduğu için Kur’an’da, göz kulağa nazaran ikinci planda tutulmuş ve daima: “Duyar, görür” <17-1>, <40-20>, <40-56>, <42-11> vs. denerek kulağa öncelik verilmiştir.

İnsanda bir de: “Basiret” denen kalp gözü vardır. Bu gözün görüşü zamanda değil, ândadır.. İnsan dış gözle bile kilometrelerce mesafeyi görebilirken, âna tâbi kalp gözüyle neler görmez...

Dış göz, aldanabildiği için her an şüphededir, ama basirette göz aldanması diye bir şeyden bahsedilemez. İnkârda olanların inkâr nedeni, basiret gözlerinin kapalı olmasıdır.

İnsanda kalp gözü veya bilgi gözü denen şeyi anlatabilmek için misalen: bir mühendisin kafasında bina planı yapmasını ele almak mümkündür. Mühendis, binanın kaç odalı olacağını, neresinden girilip, neresinden çıkılacağını, odalarının konumunu, pencereleri, kapıları, salonu, balkonları, mutfağı, tuvaleti, banyosu, v.s. yi kafasında şekillendirdikten

ve bitmiş olarak düşüncesinde gördükten sonra, gördüğünü bir proje halinde kağıda geçirecektir. Hatt projeden anlayamayanlar için bir de maketini yapacak, inşaata bundan sonra başlayacaktır. İşte, kâinat da böyle oluşmuştur ki, bundan evvelce bahsetmiştik.

Kulaklar

İnsanda, kulağın gözden önde geldiğini söylemiştik. Bunun delili: kör peygamber olduğu halde, sağır peygamber olmamasıdır. Gözleri görmeyen peygamber Hazret-i Yakup'tur. Gözleri önce kör olmuş, sonra oğlu Yusuf'un gömleğini gözüne sürünce açılmıştır.

Sağırlık, doğuştan olursa, dilsizliğe neden olur. Doğuştan dilsiz olanlarda neden, çocuğun işitmemesidir. İşitemeyince, duyduklarını depo edemez. Bir şey kapamadığı için de deposu boş kalır. Şimdi, böylelerine dudak hareketleriyle konuşma öğretmektedirler.

Allah kimseye işitme zorluğu vermesin. Bu dilek tüm duyular için geçerlidir. Çünkü, hepsinin yeri ayrıdır. Kulağın önemini belirtmek için anlatılan bir hikaye vardır. Hikayeye göre:

İnsan üç çeşittir. Birincide, kulak tıkalıdır ve ne söylenirse söylensin içeri girmeyeceği için, o bir işe yaramayacaktır. İkincide, söylenenler bir taraftan girip, diğer taraftan çıkacağı için, o da makbul değildir. Böyleleri için: "Söyle, söyle faydasızdır" denir. Ama üçüncüde, söylenenler içerde kalacağı için, onların, ilerde destur verildiğinde, dışarı boşaltacak dolu bir depoları olacaktır. Zaten izin verilmezse içindekileri boşaltmak kişinin elinde değildir. Bir şiirimizde:

“Bir emirdir çeviren arş ile kürs-i feleği
Buna memur oluyor yerle göğün her meleği”

diyerek, bu gerçeği anlatmak istemiştik.

Ağız

“Neden yüzde göz, kulak ve burun delikleri çift olarak yaratılmış da ağız tek olmuştur” diye bir soru sorulabilir. Bunun cevabı: “İkinci ağız deliği içerde olduğu için” diye verilebilir. Çünkü, bu ikinci ağız ilim ağzıdır ve izinle açılır.

Dişler

İnsanlar bazı gıdalarını bitkilerden, bazılarını da hayvanlardan alırlar. Bu nedenle dişleri inişli, çıkışlı, yani, hem kesip, parçalayacak; hem de ezip, öğütecek şekilde yaratılmıştır.

Otobur hayvanların dişleri insanlarınki gibi değil, düzdür.

Azı dişleri, insanın et yiyebilmesi için girintili, çıkıntılı olduğu gibi, ayrıca köpek dişleriyle de takviye edilmiştir. Bu tip dişler daha ziyade etobur canlılarda bulunur. Onun için insan, hem İllâ (Herşey), hem de Lâ (Hiçbirşey)dır. Bu diş yapısı dahi, insanın Lâ ile İllâ arasında, yani berzahta olduğunu göstermektedir. Berzah: İki şeyin çarpışması sonucu oluşan yerdir.

Dalak

Her zerrenin bir kabri vardır. İnsandaki kan hücrelerinin kabri de dalaktır.

Genital Organlar

Hayvanlarda bulunan her his insanda da vardır. Örneğin: Şehvet hissi... Bu, hayvanlarda Allah'ın kurduğu düzene uygun olarak devam eder. Belirli bir mevsimi vardır ve hayvanlar o mevsimde içgüdüleriyle hareket ederek çiftleşip, nesillerinin devamını sağlarlar. Ama insanda böyle midir ya?

İnsan, yaz, kış, soğuk, sıcak demeden, her zaman şehvete yönelebilir. Çünkü, yaratılışı buna müsaittir. Bu yapıya sahip oluşu nedeniyle de, iş belirli kurallara bağlanmıştır. Buraları iyi düşünüp, hayvanla insan arasındaki farkı iyi değerlendirmek gerekir.

Kol ve Bacaklar

İnsanın vücut yapısını bir ağaca benzetmek mümkündür. Bunun esas kısmı gövdesidir. Zira kalp oradadır. Diğer kısımlar, yani kollar ve bacaklar, bu ağacın dalları gibidir. Bu dalların ucunda parmaklar bulunur ki, bunlar; meyve veren, yani eser yaratan kısımlarıdır. Ağaçların tek istisnası kiraz ağacı olmasına rağmen, onda bile, uç kısımlarda daha çok kiraz bulunur.

Neş'e-i ilâhi çok çeşitli olduğu için insanların marifetleri de çok çeşitlidir. Bazı insanların elinden çok iş gelir ve bu yüzden bunlara: "Çok yönlü insanlar" denir.

Akciğer

İnsan hayatının devam edebilmesi için bedenin temizlenmesi şarttır. Bu işi de akciğerler üstlenmiştir. Akciğerler bu işi nefha-yı ilâhiyi kullanmak suretiyle yapmaktadır. Nefha: Nefes demektir.

Akciğerlerin küçük dolaşımdaki, yahut tasavvufî tabirle, küçük devrandaki rolünden evvelce bahsettiğimiz için, burada tekrarlamayacağız.

Karaciğer

İnsanın içinde koca bir şehir, koca bir ülke, hatta koca bir kâinat vardır. Karaciğerin yaptığı kimyasal reaksiyonları, aynı sürede yapabilmek için kaç kimyagere ihtiyaç olduğunu hiç düşündük mü?

Karaciğerin yeri mahall-i evhamdır. Siroz nedeni ise evhamlılıktır. İnsanın evhamlı olması karaciğerin yükünü çok arttırır.

Kan

İnsanın aldığı gıdalar, esmalarına göre farklı enerji türleri oluşturur ve bunların her birinin görevi ayrıdır. Kanın görevi: farklı enerjileri verecek proenerji durumundaki gıdaları, gitmesi gereken organ hücrelerine ulaştırmak ve onlardaki atık maddeleri alıp, temizlik organlarına (böbrek, akciger, karaciğer) götürmektir. Kan, organları dolaşırken, her organ ne tür maddeye ihtiyacı varsa, kendine lazım olanı alır. Hiç bir organ kendisi için gerekli olmayan bir maddeyi almaya kalkmaz. Kimsenin işine yaramadığı için kanda kalan maddelerse, böbrekler tarafından dışarı atılır. Hayatın devamı için her şeyin belirli

bir intizam içinde ve yerli yerince yürümesi şarttır.

Kur'an'daki: Ak ve karadeliklerin enfüsi delaleti de bu alış verişten başka bir şey değildir. Bu delikler, vücutta enerjinin toplanmasını ve dağılmasını sağlarlar. Zaten hayatın sırrı da; bu bir dağılıp, bir toplanmanın devamlılığında gizlidir.

Kan dolaşımında hiç bir zaman geri dönüş olmaması, Allah'ta rücu olmadığını gösterir. Daima ileri giden kanın nihai hedefi yine kalptir.

Küçük dolaşımda nefes-i rahmanla dolup temizlenen kan, büyük dolaşımda hücreleri ateşlemektedir. Nefes-i rahman olmazsa hücrelerdeki ateşlenme durur ve hayat son bulur.

Beyin ve Sinir Sistemi

Varın yok, yokun var olması; maddi ve manevi, sagır ve kebir kavramları bir simetrinin sonucudur. Allah, aynı simetriyi insan vücudunda da meydana getirmiştir. İnsan beyninin sol yarısı, bedenin sağ tarafına; sağ yarısı ise, bedenin sol tarafına komuta eder. Bu ikisinin birleşme yeri omurilik soğanıdır ki, buraya iğne batırılsa insan ölür. Allah'ta da, insandaki omurilik soğanına benzer birleşme noktaları vardır.

İnsan beyni, levh-i mahfuzun temsilcisidir. Kalpten yansıyan her şey beyindeki hücrelerce zapt edilir ve böylece bu hücrelerin her biri birer âlem olur.

Yazılanlar beyine yazılmaktadır. Tıpkı levh-i mahfuz gibi... Burada kalp bir yansıtıcıdır. Kalpten yansıyanlar beynimize, aklımıza yansımaktadır. Beyin hücrelerinin her biri birer âlem olduğuna göre, herkes, önce kendini bilmelidir. İnsanın kendini bilebilmesi için;

bedenine bakması, onu esaretten kurtarıp, kendi kumandası altına alması icap eder. Kişi, kendine verdiği “Yeme”, “İçme” gibi emirleri uygulayıp, kendini esaretten kurtardığında, bu durum onun için bir huy haline gelir ve artık, kişinin kapıları açılmış olur.

Beyin, bir ağacın kökleri gibidir. Gözle görülmez, ama ağacın beslenmesini sağlar. İnsandaki ruhsal fonksiyonların ayarlanması ve insanın dünyaya adaptasyonunun sağlanması beynin görevidir.

Beyindeki, yahut tasavvufi tabiriyle: “Arş-ür Rahman”daki tüm hücreler, A’yan-ı Sabite görevi yapar ve tıpkı bir düşünce kitaplığı gibidir. Bu düşünceler zamanı geldiğinde, beyinden fikir olarak alınır, harf elbisesi giydirildikten sonra kelime ve cümle haline getirilip, mananın tecellisi (Meydana çıkarılması) sağlanır. Mana tecellisi, muhabbet-i ilâhinin zuhuru için kendinden kendine olur, yani bu anda kişi bir taraftan konuşan, diğer taraftan dinleyen, yahut veren ve alan durumundadır. Bunu: “Bir taraftan seven, diğer taraftan sevilen yine kendisidir” diye de ifade edebiliriz. Çünkü, O’nsuz bir zerre yoktur. Böyle olduğu için de, büyük nezafet (Temizlik, tam sağlık ve selamet) gereklidir. Allah’ta eğrilik, hastalık gibi kusurlar olamayacağı için, O’nun aynası olan insanda da manen bunların olmaması lazım gelir.

İnsan, her zaman söylediğimiz gibi, kâinatın özetidir. O halde insanda da Kurb-u feraiz ve kurb-u nevafilin örneği olması lazımdır ki, bu da: beynin, emirlerini, ilgili organlara sinirlerle ulaştırması ve o sinirler vasıtasıyla dış uyarıların kendisine iletilmesidir. Tabii, emirlerin ulaştırılmasının kurb-u feraiz, sinirler vasıtasıyla dış uyarıların beyne iletilmesinin de kurb-u nevafile karşılık olduğunu ayrıca söylemeye hacet yoktur sanırım.

Tıp adamları insan beyninin en çok yüzde on beşinin fonksiyonel durumda olduğunu,

yüzde seksen beşinin ise, ne işe yaradığının bilinmediğini söylemektedirler. Beyindeki her hücrenin bir âlem olduğu düşünülürse, beyin hakkında öğrenilmesi gereken ne kadar çok şey bulunduğunu anlamak zor değildir.

İnsanın sinir sistemi, kâinatın çaılşma düzeni gibi tam bir intizam içindedir. Örneğin: Beyinden "Kolunu kaldır" emri çıktığında, kolu kaldıracak kaslara "Kasıl" emri verilirken, karşıt grup adalelere de "Gevşe" emri verilir. Kol, bu iki emrin birlikte uygulanmasıyla kalkar. Aynı durum kâinatta da vardır. Bir emir çıktığı anda, o emri yerine getirecek sisteme ait tali (yan) emirler de birlikte çıkar ve yerine ulaşır. Böylece, emir bir denge içinde yerine getirilir.

İnsanlardaki tikler merkezden gelen uyarılır sonucu oluşmaktadır. Bunlardan kurtulmanın yolu şühudtan geçer. Beyindeki hücreleri fazla boş bırakmaya gelmez, çünkü boş bırakıldığında ortaya çıkan başıboş emirler "Tik" dediğimiz hareketlerin huy haline gelmesine neden olur. Yani, vücut, o hareketleri meleke haline getirir. Her hareketi yaptıran bir melek vardır. O melek beyindeki bir hücre veya hücre grubundan çıkan emirleri yerine iletir ve o adalelerin kasılmasını sağlar. Hareketi engelleyebilmek için, onu doğuran merkeze şühud etmek lazımdır. Tabii, bu şühud dış gözle değil, iç gözle olacaktır. Bunu yapamayanlar; Efendi'lerini rabıtaya alıp, bu işi onun nazarıyla gerçekleştirebilirler. Bu nazar devamlı olarak uyarıyı doğuran hücrelere tevcih edilirse, o hücre veya hücreler baskı altına girer ve istediğini yapamaz olur. Boş bırakıldığındaysa tekrar eski durumuna döner.

İnsanı, iyi veya kötü, harekete getiren şey, merkezdeki hücrelerin faaliyetidir. O hücreler terbiye edilirse mesele yoktur, ama terbiye edilmedikleri takdirde, bildiklerini yapmaya başlarlar. Çünkü, her hücre bir esmanın etkisindedir. Her esmayı faaliyete geçiren bir melek vardır. Her meleğe de, emir veren daha üstün bir melek vardır. En üstün melek

ise, insanın kendisidir. İşte, insanın meleklerden üstün oluşu budur.

Öyle insanlar vardır ki, bu bahsettiğimiz ihtiyari veya gayrı ihtiyari hareketlerin yanında, diğer kimseler için tamamen irade dışı diye nitelendirilen hareketleri bile geçici olarak kontrolleri altına alabilirler. Buna örnek olarak Hint Fakirlerini göstermek mümkündür. Bunların içinde, bir süre için kalp atışlarını durdurabilenler bile vardır. Bu yaptıkları iş, gayrı ihtiyari olan bir hareketin bir süre için ihtiyari hale getirilmesidir. Biz de, kısa bir süre için nefesimizi tutarak, bunun bir benzerini gerçekleştirebiliriz. Bu hususta ihtiyari ve gayrı ihtiyari kelimeleri yerine, iradi ve gayrı iradi tabirlerini kullanmak ta mümkündür.

Bazı gayrı iradi fonksiyonların iradi hale getirilmesi olanaksızdır. Mesela: Karaciğer, böbrek, mide, barsak, pankreas v.s. gibi organ fonksiyonları iradi olarak durdurulamaz. Çünkü, bunların fonksiyonel merkezleri beynin derin tabakalarında ve omurilik soğanındadır. Bu kısımlardan çıkan emirler, düşünce fonksiyonlarıyla ilgili beyin korteksinin kontrolü altında değildir.

İnsan vücudunda kontrol dışı oluşan, vücudun korunmasına yönelik hareketlere: “Refleks” denir. Refleksler, omuriliğin kontrolü altındadır. Bunların da bir kısmını iradi kontrol altına almak mümkündür. Çünkü, kontrol altına alınamayan hareketler beynin derin tabakalarından ve omurilik soğanından doğan hareketlerdir.

İnsanların otonom sinir sistemi Allah’ın emrindedir. Bir heyecan anında adrenalin salgısını arttıran Allah’tır ve bunun amacı, kişiyi şokun etkisinden kurtarmaktır. Keza, kalp atım sayısını ihtiyaca göre ayarlayan da, yine Allah’tır.

İnsanda, iki türlü irade vardır. Biri; bizim: “Kendi irademiz” dediğimiz hareket ettirme

gücümüz, diğeri ise; tıp dilinde: “Refleks” diye bilinen ve biz istemesek bile, bizi korumaya yönelik hareketleri yaptıran iradedir. Bu ikinci durumda düşünecek zamanımız yoktur. O ânla iş yapar, biz ise zamanla...

İnsanda beyin âna, beden ise zamana çalışır. Dünyanın da ahiretin de insanda, beyinde oluşunun nedeni bu, yani, beynin ânda oluşudur. Allah, zamandan münezzeh olup, anda bulunduğu için, geçmişi de, şu anı da, geleceği de kendinde toplar.

İyi düşünceler, hormonların dengeli salgılanmasını sağlar. Kötü düşünceler ise; vücuttaki asit karakterdeki salgıların artmasına, ve bu yolla en azından gastrit ve ülser gibi hastalıkların ortaya çıkmasına yol açar.

Kalp

Tasavvufta organ olarak beynin değil, kalbin esas alınmasının nedeni; kalpteki nokta-yı süveyda’nın hayat noktası oluşudur. O nokta çalışmadığı zaman geri kalanlar işe yaramaz. Allah’ın nazar-ı İlâhisi, daima; “Fuad” da denen, o noktaya nazırdır. Yapılan bir şeyin doğru mu, eğri mi olduğunu anlamak için kalbe bakılmasının nedeni budur.

Allah, her zerrede mevcut olduğu halde, insana kalbinden hitap eder, yani yeri orasıdır. Kalb-i mümin beytulllah, Kalb-i mümin hazainullah, Kalb-i mümin arşullah, “Bir müşkülünüzü halledecek kimse bulamazsanız kalbinize danışın, o size doğruyu söyler”, “Bir insan kırk gün takva üzere bulunursa onun kalbinden hikmet pınarları fışkırır”, Hadisleri buna işarettir. Takva: Yeme, içme dahil, dünyevi hiç bir şey düşünmemek anlamını içerir. Riyazat meselesi de bundan çıkmıştır.

Burada kastedilen, kalbin et olan kısmı değil, manevi varlığıdır. Nasıl insan dendiğinde onun bir maddi, bir de manevi varlığı olduğu kabul ediliyorsa, insanın tüm organlarında (Özellikle kalbinde) da aynı durum dikkate alınmalıdır.

İnsanın kalbi Allah'ın evidir. Fakat, o evi şeytanın evi haline getirmek de mümkündür. Kâinatta her şey müspet ile menfiden oluştuğu için, Kelime-i Tevhitte de inkâr ve ikrar vardır. İnkârı, yani negatif olan Lâ'sı başta, ispatı, ikrarı, yahut pozitifi olan İllâ'sı sondadır. Ancak, daima müessir olanın İllâ, müteessir olan ise Lâ olduğunu hatırdan çıkartmamak lazımdır. Bu durumda, bir insan ne kadar inkâr ederse etsin, sonunda ispatın elinden kurtulamayacak demektir. Bunun daha kolay anlaşılır bir açıklaması: "Hiç kimse Allah'ın elinden kurtulamaz, çünkü, O müspettir" cümlesiyle yapılabilir. Bu noktada; kâinatın da, Allah'ı ispat eden bir delil olması dolayısıyla, müspet olduğunu ilave etmekte fayda vardır.

Allah'ın hakiki evi olan kalbimizi şeytana tahsis etmiş olduğumuz da maalesef, bir gerçektir. Bu nedenle huylarımız kötüleşmiş, berbat olmuştur. Kalp evimizi iyice temizleyip, mamur hale getirmediğimiz sürece, Allah'ın oraya gelmesini beklememiz anlamsız olur. Çünkü, kalp iyice temizlenip, şeytani düşüncelerden arınmadıkça Allah oraya gelmez.

Bir şiirimizde: "Padişah konmaz saraya, hane mamur olmadan" mısraıyla kastedilen, insanın kalp hanesidir, Mamur hale getirilmesi gereken orasıdır. Çünkü kalp, semavi, yüksek bir âlemdir.

Mutasavvıflar iki Kâbe'den bahsederler. Bunlardan birisi; Beytullah da denen, Hazret-i İbrahim'in, Allah'ın emrettiği yere inşa ettiği Kâbe'dir. Orada, Hacer-i Esvet'in karşısında

Makam-ı İbrahim vardır. Tavafa oradan başlanır ve yedi kez dönülür. Her dönüşün adına: “Şavt” denir. Yedi tur tamamlandığında tavaf bitmiş olur. Bu dönüşler merkeze yakın olursa on beş dakikada tamamlanır. Merkezden uzaklaştıkça süre uzar ve en uzak kısımlarda bir ilâ bir buçuk saati bulabilir.

İşin aslına bakılırsa, bu Kâbe bir semboldür. Çünkü, onu kul yapmıştır. Hakiki kâbe ise insanın kalbidir. Bu nedenle, daima: “Allah, Allah” diyerek atmakta ve O’nu zikretmektedir. Bir taraftan: “Kalb-i mümin beytullah” denirken, diğer taraftan Allah’ın: “Yere, göğe sığmadım mümin kulumun kalbine sığdım” buyurmasının nedeni budur. Allah, bu sözüyle, kendi evine gelebileceğini ima etmektedir. Bu geliş, iç âlemden dış âleme ziyaret şeklindedir. Biz de öyle yapıp, iç âlemden bu âleme gelmedik mi?

Ama sonunda yine geldiğimiz yere döneceğiz. Geldiğimiz ve gideceğimiz yer, bildiğimiz gibi, bizim asli vatanımızdır. Burası, bizim için bir misafirhaneden ibarettir. Burada, devamlı olarak sıla hasreti çekiyor, vatanımızı özlüyoruz. Esas vatanımız neresidir? Neresi olacak, büyük gönül âlemidir...

İkinci Kâbe ise: “Beyt-i Mamur” adını alır ve “Gökteki süruş (Haberci) meleklerinin yurdu” olarak nitelendirilir. Esas imar edilmesi gereken beyt (Ev) budur.

Beyt-i Mamur, aslında imar edilip gelmiştir. İnsana düşen, onun bu muammeriyetini (Canlılığını) ömrü boyunca devam ettirebilmektir. Beyt-i Mamur’daki tavaf süresi de, Kâbe’deki tavaf süresi gibi, merkezden uzaklaşıldıkça uzar. “Arş-ür rahman melâikesinin iki kulağı arası beş yüz yıllık mesafedir” sözü, bu durumu anlatabilmek için söylenmiştir.

Allah, kalbin nakşını daima yapmaktadır. İnsana düşen; oradaki putları, yani kendi

düşünceleriyle meydana getirip, ilâhlaştırdığı fikirleri temizlemek, atmaktır. Allah, âyetlerini âfakta ve enfüste geçerli kılmıştır. Örneğin: Mekke'yi mübarek kılıp, orayı insanların toplanma yeri yapması işin âfaki yönüdür. Enfüste ise, herkesin kendi Kâbe'si ve o Kâbe'de kendi putları vardır.

Âfaki olan Kâbe'yi Mekke'de Allah yaptırmıştır. Ama, onu kullarının eliyle yaptırdığı halde, Beyt-i Mamur olan kalbi, kulun hiç bir dahli olmaksızın, bizzat yapmıştır. Ana rahmindeki hayatın dördüncü ayında kalbin atmaya başlamasında, insanın hiç bir etkinliği yoktur. İnsanı, nasıl ana rahminde elli, ayaklı, gözlü, kulaklı, yani her şeyi tam ve yerli yerinde yarattıysa, onun kalbi olan Kâbe-i muazzamayı da, içindeki nokta-yı süveyda denilen Hacer-i Esvet'iyle birlikte, bizzat oluşturmuştur. Nokta-yı süveyda denen o nokta, nazargâh-ı İlâhidir. "Kalbin aksi kâinat" dendiğine göre, kevnuniyet âlemindeki Mekke de, kalbin aksinden olma bir keyfiyettir. O halde, kalp denen şey: aslında bir manadır ve görünen âlem, o mananın zuhuruyla ortaya çıkıp, bu adı almış, o kalpteki insanlar da bu âlemde: "Mübarek Mekke" <3-96> demeye başlamıştır.

İnsanın ıslah olması, kalbini okumaya başlaması ile mümkündür. Bu, kişinin her şeyi, her zaman doğru söyleyen vicdanına danışarak yapması demektir. Çünkü, vicdan, insanın kusurlarını gösterir. Eğer kişinin vicdanı rahatsa, o zaman kendisi de huzurludur, rahattır ve mutludur, yani cennettedir.

Kusur işleyen bir kimse kendini affetmediği sürece, Allah da onu affetmeyecekir. Burada: "İnsan kendini nasıl affedecektir" sorusu ortaya çıkar. Bunun yolu, iyi huylar kazanmak ve kötülüklerden kurtulmaktan geçer.

Her insanın yaptıklarını vicdanına danışarak yapması ve vicdanının emirlerine göre

davranışlarını düzeltmesi halinde, esas amaç olan: “Din-i tabii” hayata geçmiş olur. Böylece, insanlarda şüphenin doğmasına neden olan yalan ortadan kalkacağından, yalansız ortamda her şey doğru ve düzgün gider. Çünkü, beka âleminin tüm sırları kalpte tecelli etmektedir. Bunu: “Zat sırrının yansıdığı yer kalp aynasıdır”, yahut: “Beka sırları bu aynadan görünmektedir” diyerek de anlatabiliriz. Bu duruma göre: yok, varda; var da, yokta görünmektedir. Yani, göremediğimiz için yok zannettiğimiz varlık, görüp de var zannettiğimiz yokta (gölgede) göründüğü gibi, bunun tersi de olmaktadır. Çünkü, burası masdar (sudur, çıkış yeri) dır ve “O evveldir, o ahirdir, o zahirdir o bâtındır, ve o her şeyi tüm olarak bilendir” <57-3> âyeti gereği; evvelinin, ahirinin, zahir ve bâtınının birleşme yeridir. Bu nedenledir ki: kalp, Muhammediyet makamıdır ve Muhammed oradan tecelli eder. İşte, manen kalbe çok fazla önem verilmesinin nedeni budur.

Kalp, insanın maddi ve manevi hayat noktasıdır. Allah’ın iki parmağı arasında oynatarak takallüb ettirdiği (yönünü değiştirdiği) ve kâh cemal, kâh celaliyle tecelli ettiği yer burasıdır. İnsanın; kâh neşeli, kâh sıkıntılı oluşunun sebebi de, bu tecellilerin birbirini takip etmesidir. Çünkü kalp, hangi esma etkisinde olursa olsun kendine, yani aynasına yansıyan tecelliyatı, sema-yı arşın icmaldeki temsilcisi olan beyne aksettirmektedir. Bu yüzden beyin kapasitesi hudutlu, kalp kapasitesi, yani aşk ve istekler ise hudutsuzdur diye bilinir. Böyle olunca da, kaybolmuş bir hazine olan hikmeti nerede bulursak almamız gerekir.

Kalbin manevi kısmı sun-u ilâhidir ve zübde-i kâinattır. Mevlüt’te: “Hülâsa-yı mevcudat, zübde-i kâinat” dendiği zaman, eli kalp üzerine koymak âdet haline getirilmiştir, ama çok kimse bu hareketi, nedenini bilmeden yapar. Nedeni: Hazret-i Muhammed’in gerçekten orada bulunuşudur. İnsanlar da O’nu kalplerinde arayacaklardır.

İnsan kendi kalp aynasına dikkatle nazar ettiğinde kendini görür, ama kalp, gaflet örtüsüyle örtülü olursa, o zaman hiç bir şey görülemez.

Aynada görünen birdir, ama iki görünür. O Bir, çekiliverdiği anda, evvelce şaşı çırak hikâyesinde anlattığımız gibi, aynadaki görüntü de kaybolur ve hiç bir şey görünmez olur.

İnsan, Allah'ı kalbinde bulabilirse mirac etmiş olur. Bulamadığı takdirde ise, kalbinin Beytullah değil, şeytanın evi olacağını unutmamalıdır.

Kur'an okumaya başlarken Şeytanın adı neden Rahman'dan önce anılıyor, yani niçin önce: < Euzubillahimineşşeytanirracim > "Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım" denip, sonra besmele çekiliyor diye düşünmek lazımdır. Bunun nedeni: Peygamberimiz'in Kâbe'de yaptığı işlemi, kendi kalp Kâbemiz'de tekrarlamaya çalışmamız gerektiğini anlatmaktır.

Peygamberimiz Kâbe'yi fethettiğinde, önce içindeki putları atmıştır. Biz de Beytullah olan kalp Kâbemiz'i açmadan evvel, içindeki şeytanı çıkarabilmek için, önce onu anıyor ve "Sığınırım" diyerek, ondan, Allah'a sığınıyoruz.

Şeytan veya şeytanın putları nelerdir? Kötü huylar, dedikodular, fesatlıklar v.s... Bu tip kötü huylar, insanın kalbinde şeytan işi olan birer puttan ibarettir. Allah'ta böyle şeyler olmadığı için, Allah, sadece temiz yüreklere girer. Kalp temizlenmeden, orada Allah'ı bulmak mümkün değildir. Onun için önce: <Euzubillahimineşşeytanirracim> "Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım" diyerek, şeytanın eserlerini kalbimizden atıyor, sonra da: <Bismillahirrahmanirrahim> "Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla" diyerek,

Kur'anı okumaya başlıyoruz.

Kalp, manevi yönden, evvelden ayarlanmış ve kendisine yüklenmiş olan programını gerçekleştirmek için zuhur âlemine gelmiş, ilâhi bir kompüter olarak da düşünülebilir. Kaza ve kader, yahut yazılanın başa gelmesi meselesi de buradan çıkmaktadır. Bu noktada, meselenin aslını anlayamayanlar pek çok mezhebin türemesine neden olmuşlardır. Kaderiye, Mu'tezile v.s. bunlara örnek olarak gösterilebilir.

İnsanın aklı da kalbine, vicdanına bağlıdır. Bu bağlılığın ispatı vecd halidir. Kalp "Gördüğünü kalbi yalanlamadı" <53-11> olduğu için, bir şeyin iyi mi, kötü mü olduğunu insana haber verir. Onun için: "İnsan içinden çıkamadığı bir durumda kalbine danışmalıdır" denmektedir. Ama, insan bile bile yalan söylerse, o zaman Allah'a iftira etmiş olur ki, bunun Kur'an'daki karşılığı: "Allah'a iftira eden ve O'nu yalanlayanlar"<6-21>,<7-37> vb. âyet-i kerimeleridir. Allah, her şeyi bilir, kul ise, kalbi nazargâh-ı ilâhi olduğu için, sezer. Çünkü, Allah kalbe nazır olduğundan, bu nazarının bir ucu kendinde, diğer ucu ise kulunun kalbinde demektir. İyilik ve kötülüğün, insanın kalbine ferahlık ve sıkıntı, yahut genişlik ve darlık olarak aksetmesinin sebebi budur. İnsana ferahlık veren şey iyi, sıkıntı veren şey ise kötüdür.

Kalbin anatomik, yani maddi kısmı; daha basit tabiriyle et kısmı da mühimdir. Çünkü, on ulur. İsmi de çoktur. Bunlar arasında en bilinenleri: Gönül, Fuad, Yürek ve Kalptir.

Maddi yönden bakıldığında kalp bir pompadan ibarettir. Bu öyle bir pompadır ki, devamlı olarak kanı bir taraftan temizlenmek üzere akciğerlere gönderirken, diğer tarafından da akciğerden gelen temiz kanı, oksijenlenebilsin ve beslenebilsin diye vücudun tüm hücrelerine sevk etmektedir.

İnsanın kanı akciğerlerde, nefesle alınan oksijenle adeta yanarak, oksijenize olup, temizlendikten sonra kalbe döner ve oradan tekrar vücuda pompalanır. Vücutta kirlenen kan da kalbe döner ve yine temizlenmek üzere akciğerlere pompalanır. Orada karbondioksiti atılıp, nefes-i rahmanla temizlendikten sonra tekrar kalbe döndürülür. Böylece bir, iki ile haşir neşir olmuş ve üçleme ortaya çıkmış olur.

Aynı olay, insandaki şekliyle, âfakta da tafsili olarak meydana gelmektedir. Kâinatın bekası olan nefes-i rahman da, arzda kirlenenleri böyle temizlemektedir. Bu nedenle pislenmeye: "Dünya cifedir, talibi köpeklerdir", temizlendikten sonraki haline de: "Allah, semalar ve arzın nurudur" <24-35> denmektedir.

Kâinata: "İnsanın kalbi", onun özetine de: "İnsan-ı kâmil" denmesinin nedeni bu, yani kâmil'in, kâinatın küçültülmüş bir modeli gibi olmasıdır. Kalp fonksiyonlarının benzerliği de bu söylediklerimizi desteklemiyor mu?

Kalbin maddi olan kısmı transplantasyonla değiştirilebilmektedir. Bunu ilk kez Barnard yapmış, sonra pek çok kalp nakli daha yapılmıştır. Bu nakiller kişilerde şahsiyet değişikliklerine neden olmamaktadır. Onun için maddi kalbin değiştirilmesinin manevi kalple ilişkisi olmadığı artık ispatlanmıştır.

İkinci kitabın sonu…

Yayın Listemiz >>> *Sayfa* ***52…58***

Yayın Listemiz

Aşağıdaki e-Kitap ve programlar sizin için hazırlanmıştır.
www.yorumsuz.net.tc adresinden
Ücretsiz indirebilirsiniz !.

Düşüncenin Yeni Dünyası
yorumsuz

www.yorumsuz.net.tc

- Noktanın Sonsuzluğu -1-
- Derin Akıl Derin Yürek
- The Secret -SIR
- Sessiz Sorular Sessiz Cevaplar
- Holografik bakış
- Alt Beyin'in Deşifresi / Bireyin Alt Beyinsel Eğitimi
- Dua ve Zikir -2-
- Fîhi Mâ-Fîh -2-
- Dua ve Zikir -1-
- Fîhi Mâ-Fîh -1-
- Cinlerin Deşifresi

- Gizli Gülşen -2-
- O'ndan İşaretler
- Ölümden Sonra Yaşam
- Tam 12'den Vuran Sözler
- Düşmanın Kardeşin Değildir
- Yeni Keşifler -3-
- Altın Tavsiyeler -2-
- Altın Tavsiyeler -1-
- Tayy-i Mekân (Mekan Değiştirme)
- Hayat Ağacı (Kundalini)
- Etkili Sözler 5 / Mesnevi Bahçesi
- Metafizik Kaynaklara göre 3. Dünya Savaşı
- İbret
- Beyin Fırtınası -Online Sohbetler
- Enneagram /Materyalist mistisizm akımı
- Benim Adım CENİN -2-
- Benim Adım CENİN -1-
- Meşhurların Rüyaları- Kapıları Aralayan Şifre
- Orta Dünya'nın İşgali
- Muhyiddin-i Arabi-Risalelerden Alıntılar

- Ortadoğu - Vaat Edilmiş Topraklar
- Kuantum Düşüncede İslami Motifler
- Terör Tekeli A.B.D.
- İnsan ve Din -2-
- İnsan ve Din -1-
- Amerika'nın Matruşkası
- Aşk Penceresinden Asr-ı Saadet
- Dünyayı Yöneten gizli Örgütler
- Okunası, Çok Önemli Konular
- Cuma Notları -2-
- Avrupa Birliğine NEDEN HAYIR !
- Kur'anla Kucaklaşmak
- Psikolojik Harekât
- "B" SIRRINA ERMEK
- Gerçeğin Öğretisi/TASAVVUF
- Oruç'un Sırları
- Türkiye ya "Büyük Türkiye" olacak ya da "Yok" Olacak !
- Yeni Keşifler -2-
- İstihbarat
- Bilinç Ötesi Boyut RÜYALAR

- Parapsikoloji ve Parapsikolojik Harp
- Kıyamet Halleri
- CFR ve Yeni Dünya Düzeni
- Yorumsuz Seyir
- Yeni Büyük Oyun / Yeni Soğuk Savaş
- İnternette Tıp Haberleri -1-
- Yeni Keşifler -1-
- Ölüm Terapisi
- Ölmeden evvel Ölmek
- Cemil Meriç Anısına
- Vatikan'ın Gizli yüzü
- İz Bırakanlar
- Sonsuz Boyuta Açılmak – Zikir
- Bilinmeyen Vatikan II
- Cuma Notları I
- Bilinmeyen Vatikan I
- Tapınak Şövalyeleri - Gizli Dünya Devleti
- Günün Yorumu
- Allah'ı Bilmek
- Tsunami Altındaki gerçekler -H. A. A. R. P

- Sorgulayan Beyinlerin Kendine Soruları
- Allah indinde DİN 2. Bölüm
- Avrupa Birliği'nin Türkiye Politikaları
- Allah indinde DİN 1. Bölüm
- Mir'at ül İrfan (İrfan Aynası)
- G. O. P ya da HAÇLILAR MI?
- AVRUPA BİRLİĞİ VE CHRISTENDOME KAVRAMI
- MARDUK ya da KAOS
- [Astroloji-Program] Astro Yükselen
- GİZ'li Gülşen 1
- Depresyon
- Psikospritüel Kriz
- [Astroloji-Program] Yıldızlar Altında
- Aynadaki Evren
- Din'i Anlamada Reform
- Tao'cu Uygulamanın Temelleri (Kültür Serisi-1)
- En Büyük Sır- İlluminati Şeytani Bilinci
- MARDUK 'Yakın Gelecek ' mi?
- Metafizik Mucizeler ya da Yanılgılar
- Kur'an-ı Kerim Meali (Microsoft Reader formatında)

- Hz. İbrahim'in Mirası Hz. Musa'nın Asa'sı ve KUNDALİNİ
- Dik Bahçene Solayım!
- Uzaylılar
- Düşünen Beyinlere Hiç Okunmamış Yazılar II
- Sonsuzluğu kucaklamış aşkın sembolü Hallac-ı Mansur
- Din, Maneviyat, Psikoloji, Psikiatri
- İbn Arabi ile ilgili araştırma Serüvenim
- Evrenin Sırları
- Etkili Sözler III
- Beynimizi Kim Kullanıyor ?
- Yorumsuz Katalog (Güncellendi)
- Zamansızlık (timelessness)
- Hangi Evreni Algılamaktayız?
- Gönül Uyandırma
- Kıyametin Deşifresi
- Yorumsuz Katalog
- Çağdaş Bakışla Allah
- Taş'taki Güç... Mutluluğunuz için...
- Etkili Sözler II
- Çağdaş Bakışla Cennet, Cehennem

- Rüya Yorumu
- Kader Gerçeği
- Evrensel Sırlar
- Rüyanın Dışındaki Rüya
- [Astroloji-Program] Canopus
- Düşünen Beyinlere Hiç Okunmamış Yazılar
- Holografik Beyin ve Evren
- Mesajlar I
- Uzaylıların İçyüzü
- Tanrı yok Allah var
- Reenkarnasyon Aldatmacası
- Astroloji-Yeni Millennium'un Popüler Bilimi
- [Astroloji-Program] Planetium
- Modern Bilim ZİKİR'i Keşfetti
- Etkili Sözler I
- Yıldızların Altında
- Çağdaş Bakışla Din
- [Astroloji-Program] PopHR